

**1 MAYIS
İŞÇİ SINIFININ
ULUSLARARASI
DAYANIŞMA, BİRLİK VE
MÜCADELE GÜNÜNDE...**

**Bağımsızlık
Demokrasi
Sosyalizm
Kavgasında**

öncü

30 NİSAN 1976

YIL 1 SAYI 6

FİYATI 200 kuruş

İŞÇİLER MEYDANLARDA !

Ülkemizde 1 MAYIS işçi bayramı burjuvazinin baskı ve terör yüzünden yıllardır kutlanmamıştır. Uluslararası işçi dayanışmasının sembolü olan 1 MAYIS, karşıt olarak "Emekçi Bayramı" gibi gösterilmek istenmiştir. Bütün ülkelerin işçi sınıfının burjuvaziye karşı mücadelesini yükselttiği ve uluslararası işçi dayanışmasının en güzel örneğini verdiği 1 MAYIS, bizim yani işçiler için, bugün daha da bir anlam taşımaktadır.

1 MAYIS, bir emek-sefalet emek günü değil burjuvaziye karşı kapitalizm karşı bir MÜCADELE, SAVAS günüdür. Bugün bütün ülkelerin işçileri, tüm fabrikalarda işleri bırakıp uluslararası işçi sınıfının karşıt olan "Enternasyonal"ı söyleyerek, aralarında dayanışmayı gösterirler ve kendi kapitalistlerine karşı verdikleri mücadelenin bayrağını daha da yükseltirler. Evet 1 MAYIS, işçi sınıfının kendisini açlığa, sefaletle mahkum eden kapitalizme karşı bir başkaldırı günüdür. 1 MAYIS 1886 günü "BAĞIMSIZ BİR İŞÇİ" olan, Şi kazo'da 80 yıl işçilerin direnişe geçmesiyse başlayan ve diğer ülkelerde ki işçilerin de katılımıyla bütün ülkelere yayılan bu büyük mücadelenin başlangıcı günü yani 1 MAYIS o günden bu güne dek tüm ülkelerdeki işçilerin dayanışma, birlik ve mücadele günü olmuştur.

Bugün dünya'da sömürü ve esaret cephesi ile özgürlük ve emek cephesinin mücadelesi sürmektedir. Özgürlük ve emek cephesinden yana olanlar (işçiler, köylüler öğrenciler vs) her gün yeni zaferler kazanarak, insanlığın kurtuluşu yolunda ilerliyorlar. Kapitalist emperyalist cephe ise hızla gerilemekte, kazancı kaybetmektedir. Bütün insanlık, geleceği ve doğru sosyalizme doğru yürümekte ve bunun için çabalamaktadır. İşte 1 MAYIS İŞÇİ BAYRAMI bu mücadelede önemli bir günü temsil etmekte ve bu günün mücadelesinin, sosyalizmin bayrağı daha da yükseltmektedir.

Ülkemizde de ilk defa gerçek anlamda 1 MAYIS 1921'de kutlanmıştır. 1 MAYIS 1921'de, fabrikalarda atölyelerde ve diğer işyerlerinde işler durdurulmuş, bütün işçiler İstanbul sokaklarında Enternasyonal'i söyleyerek gösteri yapmışlardır. Bu sadece uluslararası işçi sınıfı ile dayanışmayı göstermekle kalmıyor aynı zamanda emperyalist işgal kuvvetlerine ve bunlarla işbirliği yapan sermaye ve diğer sömürücü sınıflara karşı da bir başkaldırı, bir savaştı.

SAVAŞ KİŞKİRTİCİLİĞİNE ve SİLAHLANMAYA HAYIR !

1 MAYIS İŞÇİ BAYRAMI'nın yaklaşığı şu günlerde Türkiye işçi sınıfı, burjuvazinin devamlı körüklediği savaş kışkırtıcılığına ve silahlanma yarışına bilinçli ve kararlı bir şekilde karşı çıkmaktadır. Burjuvazi, eskiden sahtekarca bir "Sovyet tehlikesi"nden bahsederek, kitlelerin dikkatini iç sömürü ve baskıdan başka yöne yani olmayan bir "dış tehlike"ye çekmeye çalışırdı. Hem de bu arada işçi sınıfının iktidarda olduğu ve dünyadaki tüm emekçilerin dostu olan Sovyetleri bir saldırgan - bir istilacı gibi göstermeye çabalar dı. Zamanla bu politika iflas ettive Türkiye emekçileri kimin dost, kimin ise düşman olduğunu daha iyi anlamaya başladı. En büyük dost diye Türkiye emekçilerine yutturulmaya çalışılan ABD emperyalizmi, hen diğer ülkelere karşı giriştiği saldırgan politikasının su yüzüne çıkması ve tüm dünyada teşhir olmasının etkisiyle ve hem de bizzat Türkiye'ye karşı ta kindığı tavırlarda (Johnson'un mektubu-Kıbrıs'ın işgali sırasında ve sonrasında) gerici saldırgan yüzü iyice açığa çıktı. Ancak bunu uluslararası gericiğin kuyrukçusu durumuna düşen Maocu'lar anlamamaktadırlar. Onlar hâlâ utanmadan, "ABD üstlerine el konularak" bunların Sovyetlere karşı yani sosyalist işçi iktidarına karşı kullanılmasını istiyorlar. Onlar ABD ve diğer emperyalist ülkelere gerçek tehlike olduğunu gözden kaçırmakta, eskiden burjuvazinin yaptığı işi üstlenerek Sovyetlere düşmanlığı körüklemektedirler. Her sınıf bilincine sahip işçi onların gerçek ve gerici yüzlerini daha iyi görmektedir.

talistleri de böyle bir tırmanıştan fayda ummaktadırlar. Zira her şeyden önce, her ikisi de, hızla artan işsizlik ve hayat pahalılığının doğurduğu tepkiden ve işçi sınıfının gelişen mücadelesinden korkmakta ve bu nun için de işçilerin ve tüm emekçilerin dikkatini olmayan bir "dış tehlike"ye çekmek sun'ü bir düşmanlık yaratmak istemektedirler. Ayrıca ABD emperyalizmi de böyle bir tırmanış alttan alta körüklemekte ve her iki ülkeye de "garanti"ler vererek, milyarlık silah satışları yapmaktadır. Bunlar meselenin bir yanı, diğer bir nokta ise; ABD emperyalizmi, Kıbrıs'ta oynamak istediği oyunun bir perdesi ni de Ege'de oynayarak, Sovyetlerin yolunu kesmek ve Akdenizi güçsüz bırakmak istemektedir.

Surası bir gerçek ki böyle bir tırmanış emekçi halka hiç bir fayda getirmeyecektir. Ege'de çıkacak olan böyle bir savaşa, emekçiler için tek anlam olabilir; AÇLIK, SEFALET VE ÖLÜM ve iki ülkenin emekçilerinin bir birine kırdırılması. Türk ve Yunan emekçilerinin birbirine düşman olması için hiç bir sebep yoktur. Aksine her iki ülke emekçilerinin dostluğu nu geliştirecek çok şey vardır.

Unutmayalım ki, 1974 yazında girişilen Kıbrıs işgali Türkiye emekçilerine, Yunan emekçilerinin düşmanlığını kazanmak, hayat pahalılığı ve ölümden başka hiç bir şey kazandırmamıştır. Ama Türkiye burjuvazisi, Türk ve Yunan emekçilerinin düşmanlığı ve binlerce insanın ölümü ve sakatlanması pahasına, bu savaştan mül yanlar kazanmıştır. İşgalin hemen son rasında Kıbrıs'ı nasıl soyabiliriz" diye plânlar hazırlamaya giriştiler. Ayrıca işgal sayesinde elde ettikleri stratejik mevki (binlerce insanın yerinden-yurdundan olması-sakat kalması ve ölümü pahasına) efendileri uluslararası sermayeden biraz daha fazla kredi koparmak için koz olarak kullandılar ve hâlâ kullanıyorlar. Kıbrıs emekçilerini, hayasızca ABD emperyalizmine peşkeş çekmiş ve halen de çekmektedirler.

Kıscası, Ege'de çıkacak olan bir savaş, Kıbrıs işgalinde olduğu gibi ne Türk işçisine ne de Yunan işçisine açlık-sefalet ve ölümden başka bir şey getirmeyecektir.

İşte Türkiye burjuvazisinin bilinçli bir şekilde devamlı körüklediği, savaş kışkırtıcı politikasını boşa çıkarmak ve buna karşı mücadele etmek en başta işçi sınıfımızın görevidir.

Uluslararası işçi sınıfının birliğini bozacak olan böyle bir politikaya karşı Türkiye işçi sınıfı, 1 MAYIS işçi bayramının ruhuna da uygun olarak dur demesini bilmeli ve aksine Yunan işçileriyle birliğini sağlamlaştırmak için daha fazla çaba göstermelidir. Zira Türk ve Yunan işçilerinin birbirine düşman olması için hiç bir sebep yoktur ve ofamaz da. Onların gerçek ve ortak düşmanı aynıdır. O da kendilerini böyle bir savaşa kışkırtan emperyalizm ve kendi kapitalistleridir. Ege'de yeni bir paylaşmaya yol açacak böyle bir savaşta Türk ve Yunan emekçileri, burjuvaziye, birçok yerde olduğu gibi, ne yapacaklarını göstereceklerdir.

1 MAYIS işçi bayramı bir kere daha Türk ve Yunan işçileri arasındaki birlik ve dayanışmayı pekiştir meli ve burjuva oyunları sergilenenlidir. 1 Mayıs'ta işçi sınıfımız, başta sosyalist ülkelerdeki sınıflarla rı olmak üzere bütün ülkelerin işçileriyle birlik ve dayanışma içinde olduğunu göstermelidir.

Ülkemizde de ilk defa gerçek anlamda 1 MAYIS 1921'de kutlanmıştır. 1 MAYIS 1921'de, fabrikalarda atölyelerde ve diğer işyerlerinde işler durdurulmuş, bütün işçiler İstanbul sokaklarında Enternasyonal'i söyleyerek gösteri yapmışlardır. Bu sadece uluslararası işçi sınıfı ile dayanışmayı göstermekle kalmıyor aynı zamanda emperyalist işgal kuvvetlerine ve bunlarla işbirliği yapan sermaye ve diğer sömürücü sınıflara karşı da bir başkaldırı, bir savaştı.

İstanbul işçi sınıfının her sene 1 MAYIS'ta bu geleneği sürdürmesi ve bunun bidek tüm ülkeyi kapsaması eğilimi karşısında telâşa kapılan burjuvazi, bir yandan işçiler üzerinde baskıları yoğunlaştırırken diğer yandan da 1 MAYIS işçi bayramını kağıt göz arasında "Emekçi Bayramı" olarak ilan etmekte olduğu kalmıyordu. İşte 1921'in 1 MAYIS'ında gerçek anlamında bu kutlamalar daha sonraki yıllarda baskılar ve karşıtımlar yüzünden kutlanmamıştır.

Bugün 1 MAYIS'ın ruhuna uygun olarak mücadele bayrağını yükseltelim. 1921'in 1 MAYIS'ında İstanbul işçilerinin yükselttiği bayrağı daha da yükseltmek için daha büyük bir enerji ile ileriye atılalım. Ve burjuvazinin önünde köyüğü voz ve köf engel yükselim.

Ülkemizde taşist tırmanışın yoğunlaştığı, işçi haklarının gaspedilmek istendiği, savaş kışkırtıcılığı yapılarak diğer ülkelerin emekçilerine düşman edilmek istenen Türkiye işçi sınıfı bu 1 MAYIS'ta mücadele bayrağını daha da yükseltecektir.

Türkiye işçi sınıfı bu 1 MAYIS'ta kendisini açlığa mahkum eden ve ölüme göndermek isteyen burjuvaziye karşı daha bilinçli ve örgütlü olarak mücadele edecektir.

Kıbrıs işgali ile başlayan yeni dönemde ise, Türkiye burjuvazisi, sürekli bir şekilde Ege'de savaş kışkırtıcılığı yapmış ve olmayan bir şeyi bahane ederek silahlanma yarışına girmiştir. Her iki ülkenin kapı

YAŞASIN HALKLARIN KARDESLİĞİ
İŞÇİLERİN BİRLİĞİ !
YAŞASIN İŞÇİLERİN ENTERNASYONALİST BİRLİĞİ !
BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ BİRLİĞİNİN ...

İŞÇİ SINIFININ DAYANIŞMA VE MÜCADELE GÜNÜ OLAN 1 MAYIS'I SINIF KARARLILIĞI VE RUHU İLE KUTLAMAK İÇİN İLERİ ! ..
1 MAYIS'TA İŞÇİLER MEYDANLARDA ! ..

ANARKO-SENDİKALİZM ÜZERİNE

Elka grevini aylık bir sendika değiştirmesi mücadelesi sonunda başladığında yepyeni bir gerçekçeye dayanmaktaydı. İşçiler, "patron ve sendika" ile birlikte hep beraber toplu sözleşme görüşmesine oturmalıdır. İlk bakışta ileri bir adım gibi görülecek bu talep, göstermeye çalışacağımız gibi ilerici bir talep değildir ve özünde işçi sınıfına güvensizlikten kaynaklanmaktadır. Aslında Elka işçilerinin yığıt mücadelelerinin devam ettiği şu günlerde, bu grevden yeterli sonuçları çıkarmak bugün için erkendir. Bu yüzden özellikle işçi sınıfının dayanma gücü ve mücadele azmi bakımından dostuna düşmanına bir çok şey göstermiş olan, bu grevin daha geniş bir değerlendirme sine grevin sonuna ulaşmasına bırakalım. Elka işçilerinin uzun mücadelesi sona erdiğinde, öncü işçilere her alanda çok çeşitli tecrübe aktarımını sağlayacak olan geniş bir eleştiri, aynı zamanda çeşitli sendikacılık anlayışlarının pratik ölçütünü de ortaya koyacaktır.

Ancak günümüzde anarko-sendikalist görüşlerin gelişmesi, daha önce den Aybar'cılar ve bunun sendikalalandaki temsilcisi Cenani Bıçakçı vd. tarafından savunulan, asıl anlamı önderlerin inkarı olan "işçiler sendikası yönetimine" sloganının Maoocu Halkın Kurtuluşu gazetesini tarafından da sahip çıkılması söz konusudur. Her ikisi de anti-komünizm ve Sovyet düşmanlığı yapan biri "sol" diğeri sağ sapma akımı aynı anarko-sendikalist anlayışta birleşmekte ve bunu reformist sendikacılığa karşı devrimci bir alternatif gibi göstermektedirler.

Reformist sendikacılığa karşı mücadele ederken bunun karşısında doğru devrimci sendikacılığı yükseltmek ve bu konudaki "sol" sapmalarını da tersisiz hale getirmek gerekir. Yoksa bir yanlışla mücadele ederken ikinci bir yanlışın güçlenmesi tehlikesi mevcuttur. Bu yüzden Elka direnişinde iyice gün yüzüne çıkan bu yanlış akımı henüz gelişmeden teşhir etmek için getirilen tezleri irdelemeye çalışalım.

Önderlerin inkarı fikrini işleyen tezler Asis'te, sendika yöneticilerinin ifadesi ile "işçilerin toplu sözleşmeye hep beraber katılmaları" şeklinde karşımıza çıkmaktadır.

İşçilerin "sendika ve patronla" hep beraber toplu sözleşmeye oturma sınıfın gerekçesi Asis başkanı Cenani Bıçakçı tarafından şöyle açıklanıyor.

1) Bu yöntem ile işçiler toplu sözleşmeyi kendi gözleriyle görerek sendikacıların kendilerini satmalarını engelleyecek,

2) İşçiler kendi ceplerine girecek paraya kendileri karar verecek ve

3) Böylece işçilerin sınıf bilinci gelişecektir.

Bu açıklama, eğer sebep değil de sonuç üzerinde durursak, yani işçisi nifi hareketinin günümüzdeki durumunun nedenleri üzerinde değil de, tersine bugün varolan sendikacıların bu yük bir çoğunluğunun gangster sendikacılar olduğu ve sendikalara kâr getiren bir şirket gibi baktıklarını göz önüne alırsak, hele bir de Türkiye'nin dışındaki sendikaların da genel olarak reformist bir çizgi izleyerek, işçi sınıfının mücadelesine militanca bir açıdan yaklaşmadıklarını ve aynı zamanda gerçekten sosyalist bir sınıf sendikacılığının olmadığını düşünürsek, böyle bir durum da yukarıda anılanların kulağına hoş gelmemesi için hiç bir sebep yoktur.

Ara işçi sınıfının mücadelesinin en kararlı savunucuları, sosyalist meseleye böyle bakmazlar. Çünkü değiştirmek istedikleri toplum düzeninde varolan her olayın ancak devrenliklerine inerek onu tanıyabilirler ve ancak temeldeki nedenleri bilirler. Bu yüzden sosyalistler meselelere yüzeysel bir biçimde yakla-

şamazlar, sadece sonuçlarla yetinmezler, yetinmemelidirler.

"İşçilerin bilinçlenmesini geliştirecek" iddiasıyla getirilen "hep beraber toplu sözleşmeye oturma" yöntemi için başlangıç noktası olarak alınan, bugünkü sendikacılığın reformist veya gangster sendikacılık olduğu gerçektir. Fakat işçi sınıfının çıkarlarına aykırı bu tip sendikacılık anlayışlarının karşısına, değiştirici yöntem olarak yeni bir yanlış yöntem getirmek mi gerekir? Bu, işçi sınıfını çuk maza götürmekten başka bir şey yapmaz. İşçi sınıfının bilimi marksizm bu konuda da doğruları göstermiş, ana ilkeleri ortaya koymuştur. Amerika'yı ikinci kez keşfetmeye çıkmak, budalalıktır.

Dünyada patron (sarı) sendikacılığın hakim olduğu veya patronların işçi sendikalarını kontrol altına almak istemeleri hemen her ülkede rastlanan bir olgudur. Ve bunlara karşı mücadelede sosyalistlerin geçmişte narşistler tarafından savunulan sendikacılık anlayışlarına başvurmasına gerek yoktur. İşçi sınıfının mücadelesi içinde 100 seneyi aşkın bir zamandır başarılı bir sınav veren ve birçok ülkede iktidara gelen marksist ideolojinin bu konuda öne sürdüğü kuralları gözardı etmek ve onun yerine anarşistçe palavralar geçirmek, işte Cenani Bıçakçı tarafından pılan bu.

"İşçilerin toplu sözleşmeye beraber oturması" işçi sınıfının bilinçlenmesi için doğru bir yöntemdir. Neden olmadığını anlayabilmek için, öneri aynı zamanda bir sendikal anlayış olarak getirildiğinden, önce sendikalar üzerinde kısaca durmakta yarar var.

ÖNCÜ'nün bundan önceki sayılarında işçi sınıfının çıkarlarının tutarlı bir takipçisi olmak için, sendikaların başlıca 3 görevi yerine getirmesi gerekli olduğunu söylemiştik: 1- İşçi sınıfının ekonomik mücadelesini militanca yürütmek, 2- Kendisini proletaryanın siyasi mücadelesinden ayrı tutmamak ve son olarak da, işçiler için sosyalizm okulu olmak.

Gerçekten de devrimci bir sendikayı "sarı"lardan ayıran farkın sadece daha fazla ücret almak olmadığı, özellikle son günlerde iyice belirginleşmiştir. Bir devrimci sendika üyelerine daha fazla ücret almak için mücadelenin yanında, onlar için bir sosyalizm okulu da olmalıdır. Son zamanlarda bazı sarı sendikaların (Ö. Otomobil-İş) ücret zammı konusunda DİSK'ten geri kalmadığı fakat üyelerini burjuva düşüncesiyle yetiştirmeye çalıştığı ortada.

Buna karşılık devrimci sendikacıların işçilerin doğru bilinçlenmeleriyle görevli oldukları, yalnızca fazla ücret alınması bir sendika veya sendikacıya devrimci yapamayacakları ilkesi gereğince meseleye baktığımızda, salt işçilerin satılması durumunu göstererek, yanlış bir bilinçlenme anlayışını öne sürmek hatalıdır.

Evet, günümüzde işçiler satılmakta ve sendika önderleri işçilere ihanet etmektedir. Fakat bunun temel sebebi önderlerin yozluğundan ziyade, bu yoz, aristokrat önderlerin sendikalara hakim olmasını sağlayan işçi sınıfındaki siyasi bilinç gerilimidir. Aristokrat sendikacılar, proletarya siyasi bilinçlenme olarak geri olduğu içindir ki sendikalardaki iktidarlarını sürdürebilmekte ve işçileri satmaktadır. Somut durumun yani işçilerin satıldığı meselesini ve işçilerin bilinçsizliğinin bunun sebebi olduğunu herkes gibi C. Bıçakçı da kabul ediyor. Fakat çözüm olarak getirdiği "toplu sözleşmeye beraber oturmak" bunu çözebilecek mi? Meseleyi iyice analiz edince sonucu göreceğiz.

Gerçekten de bugün Türkiye'de işçiler, patronlarla birleşen, onların mağası durumunda olan sarı sendikalar tarafından onbinlere, otomob-

illerine ve hatta bir pavyon ziyafetine satılmaktadırlar.

Diğer yandan reformist yöneticilerin önderliğinde, gerçekten sınıf mücadelesinin ne olduğunu anlamamakta, toplu sözleşmenin dışında kurtuluş için mücadele etmeleri gerçeginin bilincine varamamaktadır.

Öyleyse işçi sınıfının kurtuluşu için mücadele eden sosyalistler, bu durumun değişmesi için mücadele etmelidirler. Ama bunun yöntemi hep beraber toplu sözleşme olamaz.

Çünkü, işçilerin toplu sözleşme masasında satılmalarının gerçek nedeni, işçilerin şu andaki bilinç durumlarıdır. Yoksa toplu sözleşmelere katılmaları değil. Gerçekten de ne kadar kapalı kapılar ardında imzalanırsa bile, toplu sözleşmeleri işçiler, hayatları içinde yaşayacaklardır. Aldıkları haklarla fiyatlar arasındaki farkı her zaman için görebilme durumunda olacaklardır. Ve görmekteyizler de. Bunu görmekteyizler ancak patronların onların görmesini, bilmesini istemedikleri şey, bu durumdan nasıl kurtulabilecekleri değildir. Yoksa bugün en geri işçi bile, yaşadığı hayatı en iyi kendisi bilmektedir.

Buna rağmen bu sarı sendikacılar, reformist sendikacılar işçilerin başında kalabiliyorlarsa, işçilere anlatılması gereken şey, bu ihanet zincirini nasıl kırabileceklerdir, kendi sınıf mücadelesine inanan bu kişileri, kimlerle ve nasıl değiştirebileceklerdir. Ve bunun yöntemi hep beraber toplu sözleşmeye oturmak değildir ve olamaz.

İşçilerin satılmamasına "hep beraber toplu sözleşmeye oturma" çare gelmeyeceği açık. Peki "beraber oturma" sonucu arzu edilen, ücret zammının işçiler tarafından kararlaştırılması mümkün müdür? İşçiler, buna nasıl karar vereceklerdir? Aşağıda da göreceğimiz gibi bu tez, siyasi bilincin ve önderlerin inkarını getirmektedir. Çünkü muhteva olarak bilinçsiz ve öndersiz bir kitlenin patronlara karşı kendi çıkarlarını savunabileceğini işlemekte -dir.

İşçilerin toplu sözleşme görüşmelerinde kendi ceplerine girecek paraya, kendilerinin karar vermeleri için, ceplerine ne kadar para girmesi gerektiğini bilmeleri lazımdır. Açık tır ki toplu sözleşmeler, sömürüyü yani artı-değeri toptan ortadan kaldırmayacak şeyler değildir. Burada yani toplu sözleşmelerde işçiler biraz daha iyi hayat şartlarına kavuşurlar ama başlarındaki belayı (kapitalist sömürüyü) toptan ortadan kaldıramazlar. Bunun sözkonusu olması iktidar meselesidir. Ve bunun için siyasi mücadele vermek gereklidir. Öyleyse bunun dışında toplu sözleşmelerde ücret zammı üzerinde durursak zam asgari ücretin üzerinde olabilir, ama bu kapitalist düzen içinde artı-değeri ortadan kaldıracak biçimde olamaz. Aksi takdirde patronlar eder ve işçiler bu düzenin şartları gereği açlık ve işsizliğe mahkum olurlar. Onun için toplu sözleşmede tespit edilecek ücret zammı, tamamen işçi sınıfının bilimine göre tespit edilmeli, yani o andaki genel hayat standartları, asgari ücretin durumu, ayrıca işkolü standartları, işkolündeki kârlılık durumu ve işyerindeki artı-değer oranı hesaplanmalı ve bu hak mutlaka alınmak için de fabrika üretim durumu, yani sipariş durumu ve bunun karşılığında işyerindeki işçilerin örgütlenme bilinci hesaplanabilmelidir. Bu değerlendirmeleri en iyi biçimde işçilerin gerçek önderleri, sosyalist sendikacılar yapabilirler. Bütün bu değerlendirmelerin başarılı bir şekilde yapılabilmesi, ancak sendikal mücadeleyi iyi bilen sürekli bir önderlik meselesidir ve bu anlamda sendikacılar gereklidir. Ücret zammının işçilerin hayatlarında nispi iyileşmeyi sağlayabileceğini fakat gerçek kurtuluşlarının ancak artı-değer sömürsünün kalkmasıyla olabileceğini v-

bunun da iktidar meselesi olduğunu, proletaryanın bilmesi gereken bu en önemli gerçeği ancak sosyalistler gösterebilir. Bu yüzden ki işçilerin ekonomik mücadelesinde en bilimsel savunucuları sosyalist sendikacı önderlerdir. Mevcut önderlerin böyle olmaması bizi önderlik kurumunu eleştiriye veya bu sonucu verecek çalışmaya götürmemelidir. Kötü önderler iyilerle (sosyalistlerle) değiştirilmelidir. İşçilere bu hedef gösterilmelidir.

Demekki işçiler, aralarından böyle önderler çıkartmalıdırlar. Ve ancak böyle önderler çıkartabildikleri oranda başarıya ulaşabileceklerdir. Yoksa önderleri reddederek değil!..

Gerek sendikal mücadelede, gerek siyasi mücadelede işçi sınıfının içinden böyle önderler, aynı, savacak ordunun bir kurmay heyetine sahip olması gibi gereklidir. Sendikal mücadelenin kurmay, temsilciler ve sendika yöneticileridir. Siyasi mücadelenin kurmay ise işçi sınıfının siyasi "PARTİ"sidir.

Siz hiç bir aklı-evvelin çıkıp ta kurmayız bir orduyla savaşa girelim dediğini duydunuz mu? Siz hiç bir aklı-evvelin çıkıp ta savaşa ne zaman hücum edileceğine, nerede nasıl manevra yapılacağına, düşmana hangi kanattan saldırılacağına, bütün askerler toplanıp ortak karar versin dediğini duydunuz mu?

İşte Cenani Bıçakçı böyle bir yöntem öneriyor. "Patron ve sendikacılar" birlikte hep beraber toplu sözleşmeye oturma "ilkesi" işte böyle bir aklı-evveliktir. Ama Cenani Bıçakçı, işçilerin sendikacılar tarafından satılmasını önlemek için böyle bir öneri getirdiğini söyleyecektir. Savaşta komutan ihanet ederse ne yapılır? Hemen öneriyor Bıçakçı komutanları kaldıralım. Hayır Cenani Bıçakçı önderleri kaldırmamalıyız. (Çünkü daha sonra açıklayacağımız gibi bu, yanlış ve kapitalist toplum düzeninde imkânsız bir şeydir.) Sadece mücadelede başarılı olabilmek için eski önderleri, ihanet edenleri, işçi sınıfının içinden çıkan yeni önderlerle değiştirmeliyiz.

Meseleyi biraz daha açabilmek için eski tip önderlerin neden budurumda olduğuna bakalım.

Sendikalara seçilen yöneticiler, işçilikten bir fiil ayrılırlar, ücretleri yükselir ve rahat bir hayata kavuşurlar. Bu yüzden kişisel menfaatlerini ön planda tutabilen bu yöneticiler, yozlaşabilirler ve aktif bir biçimde işçi sınıfının mücadelesiyle ilgilenmezler. Bu bir aristokratlaşmadır. Ve bugün Türkiye'de hüküm süren sendikacılıkta durum budur. Bir yanda 'sarı' gangster sendikacılık, diğer yanda aristokratlaşmış önderlerin, reformist sendikacılığı. Öyleyse bu durumu ortadan kaldırmak için ne yapabiliriz? Sendikacıların içinde bulunduğu şartlar bize yeterli ip ucu vermektedir; sınıfından kopan yani tezgah başından ayrılan, yüksek ücret alan sendikacının üzerine çöken rehabet ve oturduğu rahat koltuktan tekrar tezgah başına dönme korkusu, ona çeşitli üçkağıtlıklar yapması için gerekçe olmaktadır. Yönetimde kalmak için bir sürü oyunlar oynamaktadır, komplolar düzenlemektedir.

Öyleyse sendika yöneticisi seçeceğimiz kişiler için sendikada yönetici olmak bir amaç olmamalıdır. Onun için tezgah başında olmakla, sendika yönetiminde olmak arasında bir fark olmamalıdır. Onun için tek bir şey, tek bir gaye önemli olmalıdır: İşçi sınıfının mücadelesinin başarıya ulaşması. Ve bunun için tezgah başında da mücadele edilir, sendika yönetiminde de.

Öyleyse sendika yönetimine getireceğimiz bu kişiler bu gayeyi benimsemiş olmalıdırlar. Bu tür kişiler ise ancak ve ancak işçi sınıfı sosyalistleridir. Ve onlar da ancak örgütlü oldukları zaman bu mümkün olabilir.

Sendika yönetimine gelen kişiler iyi para almaktadırlar ve bu da koltuklarına sıkı sıkı yapışmalarını getirmektedir. Bu durum değişti - rilmelidir. Çünkü sendikalar para ge tiren şirketler değil, işçilerin e - konomik mücadele örgütleridir. Bu yüz den sendika yöneticilerinin ücreti, ortalama işçi ücretini geçmemelidir. Bu ortalama her işkolu için ayrıca hesaplanabilir. Böylece yönetime ge len kişi, para kazanmak değil, işçi sınıfının mücadelesini en iyi biçim de yönlendirmek için oraya geldiğini unutmazın.

Şimdi de bu konuda Cenân Bıçakçı'nın önerisine bir göz atalım.

"Sendikacılığın yürüyüşünde, gi dişinde mutlaka işçi sınıfı - nin üyelerinin kendilerinin yö netimde olması gerekir. Diyelim ki bir sendikanın yönetiminde bulunan kişiler, işçi üteligi ni, mensubu buldukları sınıfın özelliklerini kaybetmemiş olmalıdırlar. Kemikleşmiş bir bürokrat kadroya karşı çıkmak zorunlu olmaktadır. İşçi sınıfının önündeki engeller, işçilerin sınıf bilincine varmalarıyla ortadan kaldırılabilecek engellerdir."

(Halkın Kurtuluşuna Demeç S.2)

Ve bu bürokratlaşmayı kaldırabilme için de şöyle bir yöntem öneriyor; sendika yöneticileri dört yıldan fazla yönetimde kalmamalıdır. Yani bu yöneticiler, 4. yılın sonunda seçilmek için adaylıklarını ko yamamakta, ancak genel kurul delegelerinin 1/3'ünün isteği ile aday gös termesi sözkonusu olursa adaylıklarını koyabilmektedirler. (ASİS Tüzüğü madde 50)

Hemen şu soru geliyor aklımıza. Demek ki şu anda sendika yöneticileri işçi sınıfının üyeleri değil. Anlatılmıyacak kadar bir akıl karışıklığı var burada. Çünkü eğer biz işçi sınıfının üyesi olmaktan bilfiil tezgâh başında olmayı anlıyorsak, o zaman profesyonel sendika yöneticileri, hiçbir zaman işçi sınıfının üyeleri olamazlar. Yok eğer bu yöneticilerin içinden çıkmış oldukları sınıfın mücadelesini üstlenmeleri biçiminde bir anlayışımız sözkonusu ise o zaman bu mücadeleyi verebilmek için sendika yöneticisinin illa ki tezgâh başında olması gerekmez. Hem bu yöneticilerin mensubu buldukları sınıfın özelliklerini kaybetmemiş olmaları nasıl sağlanacaktır? 4. sene sonunda tezgâh başına dönmeleri ile mi? Eger öyle ise (ki biz öyle olduğunu inanmıyoruz) Cenân Bıçakçı'ya bir soru soralım. Kaç sene den beri profesyonel sendikacılık yapmaktadır? Bu sürede tezgâh başına dönmüş müdür? Ve mensubu bulunduğu sınıfın özelliklerini nasıl kaybetmemiştir? (Kendisi elbette a kanaattedir.)

Sonra, aristokratlaşmak için sınıfın mensubu olmak yeter mi? Biz - zat Elka'lı arkadaşlar, sarı sendika Ağaç-İş Baş Temsilcisi olan Cemil Demirci'nin kendileri ile birlikte çalıştığını görmüyorlar mı? Ayrıca bütün sarı sendika yöneticileri genellikle işçilerin içinden gelmiyor mu? Eskî ve yeni TÜRK-İŞ başkanları ittifaktan gelmediler mi?

Öyle ise Cenân Bıçakçı'nın söylediği gibi sarı sendika üyeleri olmaları yetmiyor. Bu kişiler se çimle geliyorlar yönetime. O halde işçi sınıfında bunlara yönetime getirirken eksik olan bir şey var. Ve Cenân Bıçakçı ekliyor: "İşçi sınıfının önündeki engeller, işçilerin sınıf bilincine varmalarıyla ortadan kaldırılabilir. Engellerdir." Nihayet bir doğru'ya rastlayabildik. Fakat böyle sandığımız bir anda, öneriyor Cenân Bıçakçı, işçilerin hep beraber toplu sözleşmeye oturması onların sınıf bilincini geliştirecektir diye. İkincisi de satılmalarını önleyecektir diye. Tam bir ilerleme gördüğümü zü sandığımız anda yeniden ve tam bir gerileme.

Gerileme çünkü, daha evvel de be lirttiğimiz gibi bu durumu ortadan kaldıracak olan "patron ve sendika ile" beraber toplu sözleşmeye oturmak olamaz. Zaten böyle bir durumda sendika ne oluyor? İşçiler hep beraber toplu sözleşmeye oturuyorlarsa sendika diye bir örgüte ne ihtiyaçları var? Belki belirsiz sendika üyeliği de ortadan kalkıyor burada. İkincisi bürokratlaşmaya karşı çık -

mak 4 senede bir değiştirmekle ola - maz.

Daha önce de söylediğimiz gibi işçilerin toplu sözleşme masasında satılmasının asıl nedeni, işçilerin bizzat sınıf mücadelesinin içinde oldukları halde, sınıf mücadelesinin kanunlarını bilemeyeşleridir. Bilinçsiz olmalarıdır. Bu sebeptendir ki, kendilerini satan yöneticiler başlarında kalabilmektedir. Yoksa ne kadar "kapalı kapılar" ardında imzala nırsa imzalansın işçiler toplu sözleşme sonuçlarını hayatlarıyla yaşayacaklardır. Bu yüzden bu doğrudan hayat sendikacıların kendilerini sa tıp satmadığını onlara gösterebilir. Ve eğer hâlâ işçiler böyle yöneticileri başlarında tutuyorlarsa, böyle yöneticilerle birlikte toplu sözleşmeye girseler de bu yöneticiler yine onları aldatabileceklerdir. Çünkü bu pazarlığı sendikacılar dışarıda da yapıp gelebilirler. Ve bir sürü süstü laflarla böyle olmasının gerektiğini anlatırlar. Nitekim biz zat Cenân Bıçakçı'nın yönetmiş olduğu Kartal Kaplama Fabrikasındaki sözleşmede işçiler kendi aleyhlerine oy kullandıkları ve durum daha sonra Bıçakçı tarafından kendilerine anlatıldığı vakit "Cenân Abi, bizim lehimize olan maddelerde sen bir işaret çak, biz ona göre oy verelim" demişlerdir. Ama hemen şu itiraz ıleri sürülünebilecektir: işte tam da böyle olduğu için hep beraber toplu sözleşme deneyi içerisinde işçiler sınıf bilinci kazanacaklardır. Ama bu da yanlış, yanlış çünkü işçiler sınıf bilincini, doğru siyasi bilinci, işçi işveren ilişkileri sınırları içinde değil, tersine bunun dışından alırlar. İşte mesele buradadır.

Çünkü sınıf bilinci sadece pat ronla kendi arasındaki mesele değil, ama, bunun dışındaki sınıfları da ta nıması ne olduğunu bilmesi ve ikti - dar hedefini görebilmesidir. Eger iş çiler öğrenci hareketlerinin, öğretmen hareketlerinin, köylü hareketle rinin ne olduğunu bilmiyorlarsa, eğer bütün bu sınıf ve katmanların öze - rindeki baskı ile kendi üzerlerinde ki baskı arasındaki birlik ve ayrılı ğı görmüyorlarsa, toplumdaki olan bu tür olaylara, doğrudan vatan dışı - rın katledilmesinden, mezhepler ara - sındaki farklılığa, kendi bilimleri, yani sosyalist bir açıdan karşı - çık mıyorsa işçilerin bilinci gerçek sı nıf bilinci olamaz. Ve bu yüzden iş çiler sınıf bilincini toplu sözleşme lerde değil ama, bu düzende her zu lüm ve sömürü örneğinin kendilerine sosyalistler tarafından sığağı sığa ğına teşhiri ile öğrenebilirler. Bu bilinci edinebilmeleri için ekono - mik mücadele önemli bir şeydir ama her şey değildir.

İşçi sınıfının kendiliğinden gelme mücadelesi "mükemmel" bir sen dikacılık bilinci geliştirebilir. Çün kü hayatlarıyla yaşadıkları her de neye onlara bir daha ki sefere nasıl yapmaları gerektiğini öğretecektir. (Nitekim Elka İşçileri de bu grev - den bir çok yeni şey öğrenmiş ola - cak çıkacaklardır.) Hatta hükümet kar şılarına polisi ve jandarmayı çıkar dığı zaman, hükümetin de kendi yanla rında olmadığını anlayabilirler. Bu hükümetin değiştirilmesi gerektiğini anlayabilirler. Ama neyle? Bir ye nislikle tabii. Ama bu yeni hükümet yi ne düzenin sorunları içinde kalınarak bulabilir. (Örneğin MC hükümeti nin düşüp, yerine bir CHP hükümeti nin gelmesi gibi) Ama bu değişiklik işçilerin hayatında köklü bir de ğişlik yaratmayacaktır. Üzerlerinde ki burjuva sömürüşü kaldırmaz. Çünkü "devlet" denilen mekanizmanın temelini anlamalarına bu mücadele tü rü yetmeyecektir. Kendilerine baskı yapan bir albayın, kendilerine baskı yapan bir valinin, kaymakamın de ğiş - mesi ile her şeyin düzelebileceğini sanabileceklerdir. Aynı rüşvet yüzen memurların değişmesi ile rüşvetin or tadan kalkabileceğinin sanılması gi bi. Ve işçiler ekonomik mücadeleleri içerisinde bundan fazlasını göremezler. Öğrenemezler. Bu yüzden "grev bir savaş ölüdür ama savaş okulunda sa vaşın kendisi değildir".

Bu zorunlu olarak böyledir. Çün kü kapitalist düzen içerisinde anar - şistçe bir rekabete itilmiş, bozulma nın en kötü etkilerine maruz bura - klmış (örneğin seks rülmeleriyle burjuvazinin yapmak istediği budur) tek varlığa ve zehaletin en koyu -

suna terk edilmiş işçi sınıfı, bu du - rumdan ancak bu düzenin de ği - şmesiyle çıkabileceklerdir.

Yaşamış olduğu fabrika hayatın da tek yanlı bir işe mahkum edilme si, örneğin salt bir vida takma eyle mine mahkum edilmesi ondaki düşünme yeteneklerini kaçınlmaz olarak tek yanılaştırıracaktır.

"İnsan kavrayışının büyük bir bölümü" diyor Adam Smith, "zorunlu o larak, onların günlük uğraşlarıyla oluşur. Tüm yaşamın, birkaç basit iş - lemi yapmakla geçen insanın önünde. ..kavrayışını kullanacak fırsat yok tur... genellikle böyle bir kimse bir insanoglundun olabileceği kadar aptal ve cahil kalır" (aktaran Karl Marks. Kapital I. Cilt sf. 389 Sol Y.)

İşte burjuvazinin işçi sınıfını yaşamak zorunda bıraktığı hayat. İşte burjuvazinin düzeni kapitalizmin işçiler için getirdiği. Sonuç ola rarak: işçi sınıfının siyasi bilinç lenmesi örgütlü bir politik çalışma nın eseri olabilir. Kendiliğinden bir bilinçlenme beklemek yanlış bir ta - virdir.

Bütün bu söylediklerimizden e - konomik mücadeleyi reddettiğimiz so nucu çıkarılmasın. Tersine bu söyle - diklerimiz ekonomik mücadelenin son derece gerekli olduğunu ispatlar. Çünkü "savaş okulunda" savaş öğren meden, sağlam ve denemiş savaşçılar çıkamaz. Çünkü ekonomik mücadele iş çilere dayanışmayı ve bu dayanışma sayesinde patronları dize getirebileceklerini öğretir. Çünkü işçiler e - konomik mücadelenin şiddetlendiği an lar da bu düzenin neden değişmesi ge rektiğinin daha çabuk kavrayabilecek duruma gelirler ve nihayet "işçi sı nıfının ekonomik kurtuluşu her tür - lü politik hareketin birer araç ola rak yönelmesi gereken büyük hedef - tir." (Karl Marks I. Enternasyonal 2. züğü)

Ancak politik mücadele ve bilin cin sadece ekonomik mücadele ile si nirlendirilmiyacağı açıktır. Çünkü işçilerin nihai kurtuluşuna gerçek - leştirecek olan siyasi mücadelede bilimsel sosyalizm bir bilimdir ve ka pitalist düzende bu bilimin taşıyıcıları "burjuva aydınlar" zümresidir. O halde kişisel çıkar hesaplarıyla başı dönmemiş, bozulmanın derin çu - kuruna icillemiş, içinde yaşamış ol - duğu toplum düzeninin bilimsel kök - lerini öğrenebilmeli aydınlar, bu bili mi düşünme yeteneği yönünden da - ha gelişmiş işçilere anlatabilirler ve onlar da bu bilimi şartların el - verdiği yerlerde sınıf mücadelesine sokarlar. İşte bu nedenden dolayı her ülkenin tarihinde "sosyalizm ile iş ççi sınıfı hareketinin ayrı ayrı ge liştiği bir dönem" sözkonusudur.

Göstermeye çalıştığımız gibi iş çilerin gerçekten mazaffer olabilece lerini için bu ikisinin kaynaşması ge rekmemektedir. Ama bunu gerçekleştire - bilmek için de toplu sözleşme masa - sı dar getir. Örneğin Elka işçileri bunu yaşadılar. Gerçek kurtuluşları nın nerede olduğunu grevden değil a ma greve gelen devrimcilerden öğre - nemediler. Demek ki işçilerin sınıf bilincini toplu sözleşmeye katılmak la sınırlamak yanlıştır. Ve işçi sı nıfının mücadelesini geliştirecek bir yöntem değildir. (Cenân Bıçakçı sınırlamadığını iddia edebilecektir. Ancak eğer bir kimse için kendisi için söylediğimize göre değil de yaptıkları na göre karar vereceksek bu böy - üdür. Ve bunun böyle olduğunu getir diği ikinci öneri olan bürokrat kad roya karşı çıkmak zorunluluğunda da bu iyi görüyoruz.)

Cenân Bıçakçı'nın ikinci öneri si de sendika yönetimlerindeki bü - rokratlaşmaya karşı çıkmak idi. Ama işçilerin ekonomik mücadelelerinin başarı ile yürütülmesi ve siyasi bilinçlenmelerinin olabilmesi için zaman bir önder kadroya ihtiyaç ol - duğuna gördük. Kartal'ın olabileceği olan bu önderlerin işçileri sosya - list bir anlayışla yönetip yönetme - dikleri veya bizzat sosyalist olup olmadıklarıdır. Yoksa "bürokrasi" de - magojisiyle önderlik kurumuna karşı çıkmak, işçi sınıfının mücadelesini bir arpa boyu olsun ilerletmez.

Cenân Bıçakçı'nın bu önerileri pek tabii ki tartışılabilir bir şey de ğildir. Siyasi temel mevcuttur. Cenân Bı çakçı'nın temel sorunları olduğu SP nin ideolojisinde itirazını bulduğumuz ti-otoriter partilerin sendikacılık anlayışındaki bir arantı sayfa karşı ka -

şıyayız.

SP programından öğreniyoruz ki, önderlerin inkarı bir parti ilkesi haline getirilmiş. "Hiç kimse iki kez üst üste yönetici olamaz" (Bak. SP program ve tüzüğü) gibi işçi sınıfı nı tecrübeli önderlerden yoksun bı - rakan dolayısıyla burjuvazi ile mü - cadelesinde onu güçsüz ve dağınık bir duruma düşüren kurallar öneril - mektedir.

Bunlar, toplumun içinde hareket ettiği kanunları ve kapitalist topl um düzenini hiç mi hiç anlamıyor - lar. Ve işçi sınıfının önüne kendi gö rüşü diye "burjuvazi"nin görüşünü sü rüyorlar. İşçi sınıfı ve emekçi hal - kin esas mücadele etmesi gereken güç toplunun egemen sınıf veya sınıflarıdır. Yoksa kapitalist toplum düze ninin zorunlu sonucu olan bürokrasi değil. Meseleyi bu biçimde koymak esas vurulması gereken hedef yerine başka hedef göstermek olur ve bu da işçi sınıfının değil ama onun karşı sındaki sınıfların işine yarar. Son - ra unutulması ki mevcut kapitalist toplumda hatta sınıfsız topluma ka - dar işçi sınıfının bir "bürokrasi"ye ihtiyacı olacaktır.

İşçi sınıfının bilincinin ge - lişmediğini gören, işçi sınıfının dışındaki grup veya gurupçukların ki misi böylece işçi sınıfına dalkavuk luk yaparken (popülizm), kimisi de iş ççi sınıfının arkasından gelmediğini görünce bu işi (devrimi) işçi sınıf sız yapmaya kalkar. Ve işte Cenân Bı çakçı ile "Mao"cuların birleştiği nokta kendiliğindenlik önünde bo - yun eğme, bilinçli siyasi faaliyetin belirleyiciliğini görememidir.

Bunların her ikisi de lâfta ne kadar keskin ve güzel söylerlerse söylesinler, her ikisi de ne işçi sı nıfının gerçek kurtuluşu SOSYALİZME ne de işçi sınıfının mücadelesine i nanmazlar. Her ikisi de sanki sarı sendikalarda da işçiler yönetime gel miyorlarmış gibi "işçiler sendika yö netimine" diye popülist ve yanlış sloganlar önerirler.

Her ikisi de her türlü "otorite"ye karşıdır. Mao'cular da bü - rokrasiyi proletarya iktidarı ile birden kaldırmak istediklerini sanar - ken, Cenân Bıçakçı bunu sendikada yap mağa çalışır. Politik mücadele diye rek politik mücadeleyi sendikalar içine sıkıştırıyorsa, giderek işçi sınıfının kurtuluşunu sendikalarda gör - meye başlarlar. (İlafta asla böyle söy lemeseler de önerdikleri yöntem so nuç olarak budur.) Böylece işçi sınıfının biliminin anarko-sendikalizm (anti-otoriter sendikacılık) diye ad landırıldığı bir sapma doğar burada. Ve her sapma gibi işçi sınıfına değil ama burjuvaziye hizmet ederler.

Aybar Sovyetler Birliği'ni "de ği ş potik sosyalist bir ülke" "bürokrat sosyalizm" diye tanımlarken, Mao'cu - lar "tekelci bürokrat burjuvazinin hakim sınıf olduğu sosyal emperya - list" bir ülke diye tanımlarlar. Ve tarihi misyonları anti-sosyalizm ve anti-sovyetizm yapmaktır.

Mao'cuların belkemiği olmayan ve işçi sınıfına ihanet politikası üzerinde biraz daha duralım.

"Halkın Kurtuluşu" nun 1. sayı - sında (2 Şubat 1976) şöyle yazıyor - lardı hep beraber toplu sözleşmeye oturma ilkesi üzerinde: "patron bu maddeyi kabul ettiği takdirde, işçiler de toplantılara katılacak ve söz sahibi olacak, böylece patron kapalı kapılar ardından pazarlığa oturma ve sendika satın alma olanağını yitire cektir..."

"...Ever, bugün patrona ve işçi den yanaymış gibi görünen sendika a ğalarına karşı, patron ve sendikayla birlikte aynı masaya oturmanın müca delesini veriyor Elka işçileri. Elka işçilerinin örnek mücadelesi tüm iş ççi sınıfımıza ve sendikalara rehber olsun. Elka işçilerinin "işçiler sen dika yönetimine" sloganı dogultu - sında başlattıkları mücadeleye omuz verelim. Elka işçilerinin açtığı "pat ron ve sendikayla aynı masaya oturma" mücadelesinin bayrağını yüksel - telim." (Halkın Kurtuluşu s.1 "Elka" da grev")

9 Şubat 1976 tarihli 2. sayı da da DİSK yöneticileri ile ilgili ya - rınlarında şöyle söylüyorlar.

UMUDUMUZ SOSYALİZM!

CHP KAPİTALİZM!

CHP, kendisini emekçi kitlelere, kendilerini kurtuluşa getirecek tek sol görüş olarak ileri sürüyor. Sosyalizmin üstü kapalı bir şekilde mahkûm edilmesi anlamına gelen bu tip yanıltmacaların karşısında durabilmek gerekir. Sosyalistlerin, faşizme karşı olanları, özgürlüklerin korunması, yenilerin eldesi için demokrat solun birliğini sağlamaya yönelmesi gerekir. Sosyalizmin, CHP karşısındaki tutumu, iki ayrı çizginin, faşizme karşı birlikte yapıcı mücadelesinden geçer, ama, bu birliktelik her zaman gün demde olması gereken CHP eleştirisini dış talamaz. Ve sekterce olmadığı ölçüde, iki ayrı çizgi arasındaki farkı vurgulamak, sosyalistlerin, demokratik güçbirliğini bölücü parçalayıcı tutum içine girdikleri anlamına gelmez...

CHP'nin emekçi kitleleri yanıltması karşısında sosyalizmin kitlelere götürülüp yerleştirilebilmesi, sosyal demokrasinin kitleler içindeki etkinliğinin kırılmasına bağlı. Bu dönemde CHP karşısında sekter tutumlar içine girmeden, kitleler içindeki işçi sınıfı bilimi dışındaki bu görüşlerin kırılması, yerinin sosyalizmle doldurulması, faşizme karşı mücadeleye güç katacağıdır. Çünkü, faşizm ancak kitleler işçi sınıfı bayrağı altında toplanıp, hareket ederlerse gerçekten yenilecektir.

Bu yazı serisinin meseleye bakış açısı, varmasını istediği hedef budur. Yazı serisinin birinci bölümü; CHP'nin ekonomik görüşlerinin eleştirisini, ikincisi; "sosyal, siyasal yeni düzen anlayışının" gerçek muhtevasını, dış politikasının eleştirisine, üçüncüsü; pratik içinde iktidar ve muhalefet teki tutumunu inceleyecektir.

Bu yolla, okuyucuların CHP hakkında sistematik, tutarlı bir bilgilenmesi sağlanacak, ayrıca ve önemli olarak, CHP karşısında sosyalistlerin alması gereken doğru tavrın ne olması gerektiğini gösterecektir. Kendisini "sosyalist" diye tanıtan çeşitli sosyalizm dışı akımların, CHP hakkındaki düşünceleri ve ona karşı aldıkları tavır da yeri geldikçe eleştirilecektir.

CHP yöneticilerinin kendi deyimleri ile "düzen değişikliği programı" olarak ileri sürdükleri "Ak Günlere" adlı seçimbildirgesi, CHP'nin "düzen değişikliğinden" ne anladığını yeterince sergiler. Son günlerde kendi dışındaki tüm solu "gerçek sol olmamakla" suçlayan Ecevit, kendisini ve görüşlerini emekçi kitlelerin tek kurtarıcısı olarak ileri sürüyor. O kadar ki; kendi dışın da varolan solu bir takım ajanların tahrik ettiği işler olarak gösterip, kendi dışında ki solun kendisine yönelteceği eleştirilerin yolunu "akıllıca" baştan kapatmak istiyor. CHP'nin çeşitli politik manevralarla "gerçek sol" olarak emekçi kitlelere kendisini göstermek istemesine karşı sosyalistler elbetteki sessiz kalmayacaklar. Her zaman olduğu gibi, şimdi de, sosyalizm emekçilere mal edilirken, sosyal demokrasinin eleştirisini gözönüne alacak, ikisi arasında ki kalın ayrılık çizgilerini gösterecektir. CHP'nin, "sol" adına emekçi kitlelere ne verdiğini seçim bildirgesinde yazılıdır. Her türlü şumturaklı lafların arkasında saklamak istese dahi, bu bildirgesinde "bozuk düzen" kaldıran değil onaran bir görüşü savunduğu açıktır.

TEKELLER VE 'SOL'UN TAVRINE OLMALI?

Kapitalizm, işçi sınıfının, burjuvazi tarafından sömürülmesi üzerinde durur. Kapitalizmde işçi sınıfı açlık ve zincir altındadır. İşçi sınıfının kurtuluşu; tarihsel gelişime uygun olarak kapitalizmi tasfiye ederek, sosyalizmi örgütlemesiyle mümkündür. Kapitalizm sadece tarihsel anlamda yerini doldurmakla kalmıyor, aynı zamanda, işçiler, emekçiler, tüm çalışanlar için de çekilmez olmaktadır. Kapitalizmin tekeli aşaması, serbest rekabetin kalkması, üretim sürecinde, politikada, ideolojide, kültürde, toplumsal hayatın tüm alanlarına bir avuç tekelin egemen olmasıdır. Tekeller ellerine geçirdikle-

ri muazzam güçle, emekçiler üzerinde ağır baskı, sömürü uygular. İnsanlığı tam bir açlık ve kölelik zinciri altına alır. Kapitalizmin tekeli aşaması, onun asalaklaşması, çürümesi aşamasıdır, aynı zamanda tüm çalışanlar üzerine azgın bir kinin boşaltılmasıdır.

Tekelci kapitalizm insanlığın gelişmesi önünde duran en büyük engeldir, insanlığın ileriye doğru atacağı her olumlu adım karşısında durur. Bu bakımdan, işçiler, emekçiler, tüm çalışanlar ileriye doğru her hangi bir adım atabilmek için bu engeli kaldırmalıdır. Çağımızda, tekelleri karşısına almadan toplumda ilerici yönde değişiklik yapabileme, emekçilerin yaşantısında belli bir iyileşme sağlamak imkânsızdır. Günümüzde ilerici, tutuculardan ayıran en temel kıstas buna dayanır. İlericiliğin ölçüsü olarak alınacak kriter; tekelliliğin karşısında alınan tavrın şiddetinin göstergesi ile birlikte düşünülmelidir.

Bütün burjuva reformist partiler gibi CHP de, düzen değişikliği olarak önerdikleri, düzenin aksayan yanlarının tamir edilmesi, toplumdaki çelişkilerin yumuşatılması na yöneliktir. Savunduğu görüşlerin, temelde kapitalizmin devrimci yolla tasfiyesi, sosyalizmin kurulmasını isteyen marksizmle uzaktan yakından ilgisi yoktur. CHP'nin marksizmle alakası, batı sosyal demokrat partilerinin bir çoğunun marksizmle olan ilişkisinden çok daha azdır. Batı sosyal demokratları marksist partilerin içinden doğmuş, revize eden (değiştiren) anlayışın üzerine oturmuştur. Programlarında içi boşaltılmış olsa dahi sosyalizmden bahseder. CHP kurulduğundan beri, marksizmden kendini uzak tutmuş, ona düşmanca davranmış bir partidir. Bu bakımdan, CHP'deki temel görüşlerin marksizmden etkilenmesi, diğer batı tipi burjuva reformist sosyal demokratlara nazaran yok denilecek kadar azdır. Nitekim; bazı batılı sosyal demokrat partilerin sol kanadı, anti-tekelciliği programlarına alıp bu yolla komünist partilerle ittifaka girip somut adımlar atarlarken, CHP, kapitalizmin çürümesi aşamasının ürünü olan tekelliliğe karşı tutarlı görüşlere ne programında yer vermiştir, ne de, iktidara geldiğinde bu yol da etkili bir davranışta bulunmuştur.

CHP'nin seçim bildirgesinde yer yer büyük sermaye, tekellere karşı olan cümleler bulabilirsiniz, ama, bunlar, sadece kulağa hoş gelme için söylenmekten öteye gitmemiştir. Günümüz dünyasında ve Türkiye'de, tekelliliğin ekonomik ve siyasal temellerini dinamitlemeyi hedeflemeyen her görüş tekeli yapı ile uzlaşır, onun bir uzantısı olur. Nitekim, başta marksizmden esinlenen, önce onun için boşaltıp lafına sahip çıkan, sonra isim olarak da marksizme sahip çıkmayan bazı batı Avrupa sosyal demokrat partileri İngiltere, Almanya, İsveç'te olduğu gibi doğrudan doğruya tekeli sermayenin iktidara gelmek için gerek gördüğünde bindikleri atlar durumuna gelmiştir. Batı Avrupa sosyal demokrat partiler topluluğunun sonunda yer alanlar, anti-tekelci olmakta, tekelliliğin olmayacağı bir düzeni istemekle, bu anlamda bir "düzen değişikliğinden" yanadırlar. Bu partiler, burjuva reformizmini savunsalar dahi proleter egemenliğine, sosyalizmin en dolaysız yoldan inşasına karşı çıksalar dahi, belli anlamda "düzen değişikliğinden" yana olduklarını söyleyebiliriz. Ama bu olumlamayı bu topluluğa üye olan diğer sağ kanat partileri ve özellikle CHP sosyal demokrasisi için söyleyebilmek imkânsız. CHP, tekeli ya pıya da karşı değildir. CHP tekelliliğin var olduğu bir düzenin, o yapı korunarak reformizminden yanadır. Yani daha açık söylenirse, CHP, orta ve küçük sermayenin temsilcisi olarak değil doğrudan doğruya tekeli sermayenin temsilcisi olarak reformizm anlayışını yürütür. Siyasal alanda; anti-tekelci görüşlere güncel hedefleri içinde yer veren, bunun için somut, sonuç alıcı adımlar atmaya yönelen batı sosyal demokratlar yerine, sağ sosyal demokrat partilerin temsilcileri ile sıkı işbirliği içine girmeyi tercih etmesi de bize bunu açıkça gösteriyor. Günümüzde tutarlı anti-tekelci ola-

bilmek için, bankaların, holdinglerin, anonim şirketlerin, büyük işletmelerin, dış ticaretin, yabancı sermayenin millileştirilmesinden yana olmak gerekir. Bu kamulaştırmaları istemeden, bu anlayışla programı hazırladıktan sonra, anti-tekelcilikten değil, tekeli düzen içinde yapılacak uygulamalardan bahsedilir. Bunun adı da hiç bir zaman "düzen değişikliği" olmayacağı gibi, olsa olsa, düzenin emekçi kitleler adına daha da kilit hale getirilmesi olur. Türkiye'de sosyalist çizginin genel kanısı; Türkiye'de uzak hedef sosyalizme varmadan evvel, tekelliliğin ortaklık yaptığı emperyalizm ve geri üretim ilişkilerinin ilk adım olarak tasfiyesinden yanadır. Bu, sosyalistlerle birlikte, anti-tekelci toplumsal muhalefet içindeki tüm unsurların atacağı adım olacaktır, böylesine bir değişikliğin üzerinde proletarya ve emekçi kitleler sosyalizmi inşa edecektir. Sosyalizmle CHP'nin "düzen değişikliğini" de içeren dünya görüşleri arasındaki önemli farkı göstermesi açısından belirtelim ki, CHP, sosyalistlerin tüm emekçilerle ve özellikle işçi sınıfıyla birlikte atacağı bu ilk adımda dahi, bugünkü programıyla beraberlik sağlanamayacaktır. Böyle bir ilk adımda bugünkü CHP'ye yer olmayacaktır. Oysa ki, sosyalist programın ilk adımları işçi sınıfının azami hedefi sosyalizmi göstermez, aksine küçük-burjuva, köylü kitlelerinin geniş kesimi, orta tabakaların ortak çıkarlarını yansıtır.

CHP'NİN DİĞER EKONOMİK GÖRÜŞLERİ

CHP'nin görüşlerini eleştirirken en yakın ve sıhhatli kaynak olarak "Ak Günlere" adlı seçim bildirgesi rahatlıkla ele alınabilir. Çünkü bildirgenin yedinci sayfası aynen şöyle diyor, "1969 milletvekili seçimleri için CHP'nin 'düzen değişikliği programı' olarak yayımlanmış olan bildirge 1973 yılında da geçerlidir."

1969 İnönü-CHP'sinin "düzen değişikliği" anlayışı ile Ecevit-CHP'sinin "düzen değişikliği" anlayışı arasında özde pek bir farkın olmadığı burda ortaya çıkıyor. Eski CHP ile "yeni" CHP arasındaki fark -bildirge aynı zamanda böyle bir farkın olduğunu da söylüyor! - ayrı bir yazının konusu olduğundan dolayı burada üzerinde durmayıp, bildirgenin muhtevasına bakmaya yöneleceğiz.

Şimdi adım adım seçim bildirgesinde yer alan sözüm ona "anti-tekelci" (!) isteklerin nefer olduğunu izleyelim.

CHP'nin tekelliliğe karşı imiş gibi izlenim veren bildirdedeki ilk bölüm "Kasıtlı yaratılan Pahalılık" adlı bir alt başlıkta şöyle; "Öylelikle, ücret zammı olarak veya taban fiyatı olarak halka verilenler, halktan çok daha fazlasıyla alınıp büyük sermaye çevrelerine aktarılmaktadır" (S.14)

CHP, bu görüşüyle emekçi kitlelerinin yanında yer alıyor ama tekeli sermayenin karşısında değil, çünkü biraz daha aşağıda tekellilere güzel bir ekonomi politik dersi vermeyi de ihmal etmiyor ve diyor ki;

"Halkı yoksullaştırmaya ve halkın tüketim gücünü kısma pahasına belirli ellerde sermaye birikimini hızlandırma politikası, tüketim sanayii yönü çok ağır basan sanayi mizi de, giderek, bir pazar daralması içinde boğmaya başlamıştır." (S.15-siyahlar bizim)

Görüldüğü gibi CHP tekellilere açıkça hayat pahalılığını arttırırsanız bu sizin için de iyi olmayacak, ürettiğinizi satamadıktan sonra kâr gerçekleştirebilmeniz imkânsız diyor. Böylece, kapitalizmde var olan, tekellilikle birlikte çok daha şiddetlenip toplumsal yapıda kendisini daha fazla hissettiren üretim-tüketim potansiyeli arasındaki çelişkiye dikkati çekip, bu çelişkiyi yumuşatmanın yolunu ve bu yumuşatmadan tekelliler için doğan açık faydaları vurguluyor.

Emekçi kitlelerin gelirini yükseltmenin tekellilere olan yararı şüphesiz ki bu kadarla bitmiyor, ayrıca;

"Öte yandan, hızlı hayat pahalılaşması, halkın tasarruf yapmasını hem zorlaştırıyor, hemde karsızlaştırıyor için... Türkiye'de uygulanmak istenen çağ dışı ilkel kapi-

LİZME ve TEKELLERE KARŞI DEĞİLDİR

talizm kendi kendisiyle de çelişkiye düşmüş olmaktadır." (s.15-siyahlar bizim)

"Çağ dışı ilkel kapitalizm" gibi yeni bilimsel (!) terimlerin nerden, nasıl türetildiğini bir yana bırakırsak; CHP tekelcileri halkın gelirinin yükseltilmesindeki bir nimeti daha gösteriyor. Bu da şu; holdinglerin, anonim şirketlerin hisse senedi ve tahvil satışlarının artacağı, bankalarda da ha çok mevduat toplanıp, kredi kaynaklarına açıklık geleceği.

Özetlersek; CHP'nin bu bölümdeki anti-teknelci gibi görünen ekonomik önermeleri, tekellere karşı değil, aksine, tekelci yapıyı bilinçlice savunmaya dayanır. Tekellere; finansman ve pazar bulmada uygun koşullar bulmaya yöneliktir. CHP; tekelcinin bildiğini tekellere bir defa daha hatırlatıp söyle diyor; siz var oldukça her şeyin size akacağı belli iken, bol verirseniz bol alırsınız.

Ama "Sezarın hakkını sezara verip" di yelikmi; tekelciler, CHP'nin bunca öğüdüne rağmen, başları çok sıkışmadıkça, kolay kolay CHP'yi tercih etmeyeceklerdir. Çünkü, te keller bir tane değil çokturlar. Ve arala rında kıyasıya bir rekabet vardır. Güçlü olan, en kısa yoldan en fazla kâr biriktire bilen diğerlerinden üstün duruma gelip, rekabette diğerlerine nazaran daha iyi bir yer kazanacaktır. Bu ekonomik kanunun zorlanması sonucunda, hiç biri, emekçilerin eline geçen gelirin, kendi bireysel kârlarıyla çelişen bir durum içinde artırılmasından yana olamaz. Bu bakımdan, genel olarak başları önemli bir yerde girmediği ölçüde her zaman, birey birey CHP'den uzak durmayı tercih edeceklerdir.

CHP'nin "anti-teknelci" (!) görüşlerinin neler olduğunu bildirmede izlemeye devam edelim.

"Sayılı kişilerin refahını artırıp halk çoğunluğunu yoksul bırakan (tekeller, kastedilmekte), üstelik bu uğurda özgürlükleri kısıyan bir sözde kalkınma ise büyük bunalmalara yol açar" (s.23-siyahlar bizim)

CHP, sözüm ona emekçi kitlelerin yanında yer alırken, bunun nedenlerinden birini de tekelcilere şöyle izah ediyor. Aşırı kâr eğilimleri ile emekçileri yoksullaştır mamak gerekir, çünkü bu, bugünün de, yarının da büyük siyasal patlamalarına, düzen bunalmalarına yol açacaktır. Burjuvazinin gele neksel "ekmek-tokmak" siyasetinde, CHP ek mek yönüne verilecek ağırlıktan yana, bu geç mişte liberal burjuvazinin yürüttüğü poli tikanın günümüz koşullarındaki yeni biçimi dir:

Devam edelim.

Bildirmede yer yer, tekellere ve te kellemeye karşı bir girişim olarak öne sü rülen "halk sektörü" için söylenenlerin, "a maçlananlar" (!) arasında dağ gibi fark var dır. Siyasal yönetsel dayanağı ile birlik te tekelcinin ekonomik temeli de köklü bir şekilde tasfiye edilip, dağıtılmadığı için "halk sektörü" su dört bakımdan tekelcinin işine gelecektir. 1- Bu "sektör" ister iste mez, tekelcinin etki alanı içine girerek on ların kendilerine önemli bir destek sağla yan yan kuruluşu olacaktır. 2- Küçük tasarrufların (yurt içinde ve dışında çalışanla rın biriktirdiği) birleşmesiyle meydana ge lecek böyle bir "sektör", gereğinde tekelci lere kredi kaynağı olacaktır. 3- Tıpkı kamu kuruluşları gibi, tekelci sermayenin fazla kârlı bulmadığı için yatırım yapmadığı, sanayi için gerekli olan "alt yapı" yatırımlarını bu sektör üstlenecek, dolaylı olarak tekelci sermayeye daha geniş kâr alanları açacaktır. 4- Sözüm ona mülkiyeti yaygınlaş tırma paravanası altında işçi sınıfı ve em ekçi kitlelerin düzenle olan muhalefeti nin özel mülkiyetin kaldırılması, mülkiye tin toplumsallaştırılmasına doğru yönelme sine engel olunacaktır.

"Halk sektörünün" tartışıldığı dönem de, geniş tekelci kesimlerin buna karşı çık madığı, sadece o dönemde tasarrufları yan lış yöne kanalize eden gereksiz bir giri şim olarak değerlendirerek sadece bu anlam da karşı çıktıklarını belirtelim. Bunu o zä manki Ocak 1974 tarihli gazetelerde görebir

liziriz. "Halk sektörü" için bildirgenin ağı na getirip de bir türlü söyleyemediğini Ab di İpekçi, CHP'yi tekelcilere tanıştırdıktan daha rahat bir şekilde şöyle söylüyordu;

"Aşırı kuşku ve yanlış önyargılardan doğan bu zanların gerçekle ilgisi yoktur. Halk sektörü bir yandan halkın elindeki küçük tasarrufları değerlendirmeyi, öte yandan tekelci sermaye düzenininin sakınca larını önlemeyi amaçlayan bir girişimdir." (Mittiyet, 9.1.1973-siyahlar bizim)

"Halk sektörü" hiç bir zaman tekelci sermaye tarafından ürkütücü bir şey olarak ele alınmayacaktır, belkide aksine...

Gene belirtelim genel olarak tümüyle tekelcilerin yararına bir işleyiş olacak "halk sektörü"ne değişik tekelci gurupla rın bireysel yaklaşımlarında fark bulunacaktır.

Bankaların, holdinglerin, anonim şirketlerin, büyük sanayi işletmelerinin, özel mülk büyük tarım çiftliklerinin, dış ticaretin, yabancı sermayenin, yer altı servetleri nin kamulaştırılması, bunları emekçi halkın mülkiyeti haline getirilmesinden yana olun madıkça, güçlü bir anti-teknelcilikten bahsedilemez. CHP'nin böyle bir anlayışla uzak tan yakından ilgisi yoktur. Aksine "CHP özel sektörde büyük sermaye kuruluşlarının da bulunmasına ve çoğalmasına karşı değildir" (s.83) CHP "düzen değişikliğini" önerirken kapitalizmin karşısına sosyalizmi koymadığı gibi, tekelciliğin tasfiyesi anlamında da bir değişiklikten yana değildir. Böylece CHP'nin "düzen değişikliği" dediğinden en sonunda geriye kala kala tekelci ser maye düzenininin, daha akıllıca (!) düzenlenmesi kalmaktadır.

CHP'nin anlayışı tekelci düzen içinde odadaki eşyaların tozunu alma, bazılarının yerini değiştirerek odayı dekoatif yön den daha çekilir bir hale getirmeye yöneliktir. Elbetteki böyle bir anlayışın, işçi sınıfı, emekçiler ve tüm ücretlilerin kurtuluşu demek olan üretim araçlarının toplumsal mülkiyeti temeli üzerinde üretiminin bütünüyle plânlanmasına yönelik, her bakımdan bugünkü düzen kapitalizmi tamamiyle reddedip, sosyalist düzeni hedefleyen marksizmle arasında kalın bir çizgi bulunacaktır.

CHP VE TEKELLER

CHP'nin ekonomik görüşlerinin bırakılmamış kapitalizmi, tekelciliğin tasfiyesine yönelik bir "düzen değişikliğini" bile amaçlamadığını vurguladıktan sonra, CHP'nin ekonomik alanda kendisini diğer burjuva partileri ile belli ölçülerde ayıran diğer bazı görüşlerine de değinelim.

Bilindiği gibi kapitalizm başlıca üç sektörden meydana gelir. Sanayi, ticaret, bankacılık. İşçi sınıfı üzerinden yaratılan artı-değerin kaynağı sanayidir. Fabrika patronu, ürettiği ürünün artı-değeri gerçekleştirebilmek için, ülkenin en ucra köşesine kadar malını getirip satan tüccara, kârından belli bir payı verir. Aynı şekilde, daha büyük girişimlerde bulunup daha yüksek kâr elde edebilmesi için bankadan aldığı kredinin karşılığını faiz olarak bankaya geri verir. Faiz, artı-değere banka burjuvazisine düşen paydır. Görüldüğü gibi burjuvazinin bu üç kesimi arasında bir çıkar birliği olmasın rağmen, aynı zamanda artı-değerin paylaşılmasından doğan bir çıkar çatışması da söz konusudur. Kapitalizmin bu üç sektörü içinde üretici olan sanayidir.

CHP burjuvazinin bu üç kesimi arasında çıkar çatışmasında üç kesimin de temel çıkarlarının saygılı olmak kaydıyla ağırlık tanıdığı kesim sanayii olmaktadır. İstifçiliğe, karaborsacılığa, spekülative kazançlara karşı olmasındaki amacın temeli, burdadır. Bildirgenin "Özel Girişimle İlgili İlkeler ve Tedbirler" (s.83-84-85) adlı bölümünde, bu tercih açıkça vurgulanmaktadır. Aynı tercihe "Adaletli Para Kredi ve Bankacılık Politikası" (s.101-102-103) adlı bölümde de değinilmektedir. AP sanayileşme konusunda CHP'ye nazaran çok daha kayıtsızdır. Bildirgenin ilgili bölümlerinde şöyle deniliyor;

"Sanayi, ticaret için olduğundan daha bol ve daha uygun koşullarda kredi olanakları sağlanacaktır." (S.84)

"Özel sektördeki sanayi kuruluşlarının, kendi ihracatlarını ve ihtiyaçları olan ithalatı, mümkün olduğu kadar aracısız yapabilmeleri, bu ... üretken yatırımlara ay rılabilir kaynakları arttıracaktır." (S.84)

"Krediler, genellikle ticaretten çok sanayiye ve tarımın örgütlenmesine yöneliktir." (S.102)

Aynı tercih CHP'yi, Ticaret Odaları ile Sanayi Odaları ve Birliklerinin ayrılması anlayışına getirmiştir.

Hemen belirtelim ki; kapitalizmin başlıca üç sektörünü sanayi, banka, ticaret olarak vurgulayıp, bunların ayrı ayrı şirketler mis gibi gösterilmesi konunun daha iyi anlaşılması için yapılan bir soyutlamadır. Kapitalizmin ilk dönemlerinde, serbest rekabetçi bir dönemde bile böylesine saf bir ay rım bulunamaz. Tekelcilikle birlikte gelişen finans-kapitalizme süreci, böyle bir soyutlamayı gerçek hayatta daha da belirgin bir şekilde siler. Ama gene de bir finans-kapital grubunun bu sektörlerden birine diğerlerine nazaran verdiği ağırlıktan bahsedebiliriz.

Yeri gelmişken belirtelim Türkiye'de tekelci yapının varlığını kabul edip olgu olarak finans-kapital'i kabul etmemeye yan lıdır. Bu çok haklı temellere dayanan iyi niyetli bir anlayışın ürünü olsa dahi, en sonunda olgulara subjektif bir yaklaşımdır ve marksizmin gelişen canlı ruhuna ters düşer, onu kısırlaştırır. Böyle bir yaklaşım gerçeklerin olduğu gibi görülmesine de belli ölçüler içinde engel oluyor. Tekelcilikle finans-kapital'in oluşumu arasında Çin Seddi çekip, birini diğerinin karşısına çıkarmak, kavramların üzerinde spekülasyon yap maktır ve kesinlikle yanlıştır. Tekelleşme sürecinde, çeşitli işletmelerin birbirine girdiği bir süreçte, bankaların da sanayi yanında, ticaret dalında tekel oluşturun ama onlar böylece donuk kalıp içiçe girmesin ler! Böyle bir şey olamaz. Yazımızın konusu açısından daha fazla önemi olmadığından, şimdilik bu konuya daha fazla girmeyeceğiz.

CHP'nin ülkenin sanayileşmesini iste mesi tekelci sermayenin varlığı ile birlik te düşünülen bir şeydir. CHP'nin istediği sanayi atılımlar, tekelci sermaye düzeni muhafaza edilerek, onun içinde yapılacaktır. Türkiye'de tekelci sermaye yeni kâr alanları bulabilmek için yeni sanayi yatırımlarına yönelmek zorunda, bu ekonomik zorlamanın yarattığı gelişim düşünüldüğünde, bu açıdan bakıldığında özellikle, sanayici yönü ağırlık taşıyan finans-kapital gruplarının AP'ye nazaran CHP'yi çok daha fazla tercih etmeleri söz konusu olmaktadır ve olacaktır. Bunun yanında ağırlığı banka ve ticarete yönelik çeşitli finans-kapital gruplarının ayrıca sadece banka ve ticaret dalında faaliyet gösteren çeşitli kuruluşların CHP'yi AP'ye nazaran daha az tercih edecekleri de açıktır. Tabii ki bu bakış açısı dardır, siyasal ideolojik ve diğer toplumsal etkenlerden soyutlanarak ele alınmıştır ama gene de, CHP tekeliler ilişkisine yaklaşımda bize önemli bir ipucu verecektir...

CHP'nin tarımsal kesimde "yapısal değişiklik" olarak önerdiği toprak reformu, kooperatifleşme, "köykentleşme" de bu açıdan incelendiğinde bir anlamı olabilir. Sanayinin gelişimi için önündeki engelleri temizlemeli, sanayi ürünlerine tarım kesiminin de yeni pazar alanları bulunmalı, tarımın modernleştirilmesi (işgücü ucuzlayacak) için tasarruf birikimi yapılmalı, tarımda yaratılan gelirin rasyonel bir tarzda kullanımına gidilmelidir. Yeni pazar alanının açılması, tarımda geri üretim ilişkilerinin tasfiyesi, tasarruf birikimi ile tarımın modernleşmesi, kaynakların israfına yol açmamakla birlikte düşünüleceğinden bu ekonomik zorun luluktan dolayı CHP'nin toprak reformu ile birlikte kooperatifleşmeyi de ele alması normaldir. Elbette ki ekonomik politikasını bu temel üzerinde oturtan CHP'nin, vaktiyle bize "plan değil pilav lazımdır" diyen diğer

ALEMDAR KİMYA VE KENT SABUN ve DETERJAN İŞÇİLERİ SESLENİYOR: TOPLU SÖZLEŞME BİTTİ, MÜCADELEMİZ DEVAM EDİYOR!

Patronun "fabrikamda sendika olsun" diye getirdiği, kendi yararına çalışan faşist MİSK'e bağlı Tür-Pek İş sendikasına karşı biz Alemdar Kimya işçileri DISK'e bağlı Petrol-Kimya İş sendikasını getirdik.

Sendikayı getirirken 30 arkadaşımların çıkışının verileceğini öğrenince yemek boykotuna başladık. Boykot bir haftayı geçtiğinde patron sendikayı kabul etti. Fakat sendikanın getirilmesinde en önde dövülen bir işçi arkadaşımızın işten atılmasına engel olamadık. Oyuncular burada bitmedi. Patron fabrikanın sabun çıkaran bölümündeki işçileri "fabrikanın adı değişiyor, imza atın" diye rekandırıp ayrı bir şirket haline getirdi. Böylece 60'a yakın işçi çalışan sabunhane kısmı ayrı bir fabrika imiş gibi sendikadan dışarı kaldı.

Aynı patron tarafından sömürülen, aynı yemekhanede yemek yiyen, aynı çatı altında çalışan, aynı muhasebeciden para alan işçiler iki ayrı şirkette çalışır, sendikali ve sendikasızsız işçiler haline geldik. Sabunhane de çalışanların çoğu kadın işçi olduğu, bu düzen tarafından bilinçsiz ve eğitimsiz bırakıldıkları için patronun baskıları karşısında kolayca kandırıldılar.

Sabun kısmının aynı sendikaya üye olması için çalışmalara girdiğimizde gördük ki kanunlar da bizden yana değil. Kent sabun fabrikası Kimya iş kolunda değil, Gıda iş koluna giriyordu. Böylece kanunları yapanların nasıl işçileri bölmek için iş kollarını böyle kasdı ayırdıklarını bir güzel anladık.

Toplu sözleşme dönemi gelişti. Biz aynı çatı altında çalışan işçiler olarak burjuva kanunlarının bizi böyle bölmeye mani olmak için ve sabun kısmının da aynı sendikaya kaydolması için tek vücut, tek ses tek yumruk halinde toplu sözleşme görüşmelerine başladık. Patronun Kent Sabun'un sendikalamasına karşı olduğunu ve istediğimizi ekonomik taleplere "hayır" dediğini görünce biz günlük ihtar mahiyetinde yemek boykotu yaptık. Boykot, sabunhane ve kimya bölümündeki işçilerin 3 vardiya da da disiplinli bir şekilde boykota katılması ile başarıyla sonuçlandı. Boykotun ertesi günü toplu sözleşme görüşmesinde patron bizim kararlılığımız karşısında sabunhanenin de Petrol-Kimya İş'e kaydolmasına razı oldu.

Fakat sabunhanede çalışan 60'a yakın işçi arkadaş arasında işçi sınıfı bilinci ve dayanışması yaratarak mücadeleye ittiği gerekçesiyle bir kadın arkadaşımızı tazminatını vererek işten attı.

Böylece "işçi önderlerini işten atarsam önderler biter, mücadele durur" zannetti. Halbuki arkadaşlarımızın arkasından onlarca önder, onların yerlerini aldı. Biz şunu çok iyi biliyoruz ki sendikal mücadele, siyasi mücadeleden ayrılmaz. Toplu sözleşmeler biter fakat bizi bunlar kurtarmaz. Bizi ancak kendi iktidarımız kurtaracaktır.

Alemdar Kimya ve Kent Sabun İşçileri

DEMİRER'DEN ATILAN BİR İŞÇİNİN MEKTUBU

Çalışmaya başlamadan önce işçilik, işçilerin çektiği çileler, üzerle rinde oynanan kumarlar nedir bilmezdim. Hatta işçilerin fabrikaları işgal etmelerine, grevler yapmalarına kadar, onları yedikleri ekmeğe nankör lük etmekle suçlardım.

İş bularak bir fabrikaya girdim her şeyin iyi, güzel bir şekilde gideceğini, çalışarak yüksелеceğimi, aylığımızın artacağını, patronun haklarımızı vereceğini ve sendikamızın bize yeni haklar alacağını sanmıştım. Yanılmışım, ben patronları, sarı sendikaları, onların köpeklerini tanıyıp muşum. Şimdi tanıdım onların ne olduğunu, kendimin ne olduğunu, işçilerin ne için mücadele yapmaları gerektiğini daha iyi anladım.

İş yerine patronun getirmiş olduğu Oto Metal-İş sendikası fabrikada işçiler adına patronla ve kendi temsilcileriyle bir toplu sözleşme imzaladı. Bu toplu sözleşmeyi açıklamaya gerek görmüyorum. Çünkü patron için mükemmel işçi için ise iki yıllık felaket.

Bu toplu sözleşmeden sonra bir kaç arkadaşla beraber bu patron sendikasını fabrikadan atmaya karar verdik. Uzun araştırmalar ve bu iş içinde yetişmiş, uzmanlaşmış kişilerle yaptığımız görüşmeler sonunda sendika de işçilerin bilinçli olarak toplu sözleşmeye dört-beş ay kala yapılması gerektiğini öğrendik. Kendimizi daha iyi yetiştirmeye ve fabrika içinde örgütlenmeye başladık.

İşçileri kendi menfaatleri için satan, bizlere iki yıllık adi bir toplu sözleşme imzalayan temsilcileride virdik.

O sıralarda sendikamızın genel kurul toplantısı vardı. Bu genel kurulda sendika genel başkanı Mahmut Bilgiç'i devirmek için hazırlanan bir muhalefet grubu olduğunu haber aldık.

REFORMİST UZLAŞMACILIĞA KARŞI BİRLİK VE MÜCADELE!

Altaş fabrikasındaki bir işçi arkadaşın, fabrikalarından geçmiş mücadele deneyimlerini anlatan, ders çıkarılması gereken noktaları işaret eden mektubunu yayınlıyoruz. Dikkati çekmesinin yararlı olacağı ve üzerindeki düşünülmesi gerektiğini düşündüğümüz bazı kısımların altını biz çizdik, onun dışında arkadaşın mektubunu aynen yayınlıyoruz.

Devrimcilerle işçiler bütünleşmediği sürece bir işçi sınıfının partisi mümkün olmaz. Doğru bir örgüt anlayışı olmayan, işçilere yanlış bilim götürülen ve sosyalizmi utangaçça savunan örgütlerin üstünde durmayacağız. Ben özellikle kendi fabrikamdan bahsederek reformist DISK yöneticilerinin tavırlarını, yaptıklarını anlatacağım.

Altaş fabrikasında 260 işçi patronun yanısı sarı Metal-İş sendikasının istifa edip devrimci Maden-İş'e üye olduk. Bunun üzerine iki arkadaşımızı hiç bir gerekçe göstermeden işten çıkardılar. İşçiler arasında büyük rahatsızlık oldu. Mesai saati bittikten sonra toplu olarak sendikaya gittik. Mepiazın kafasında şu belirledi, emeğiyle çalışan, değerleri yaratan işçi sınıfının kaderi, çalışmayan azınlık bir sınıfın elinde olmaz. O zamanki 4 bölge temsilcimiz Adem Karabaş, bizim kanunlara yalvarmamızı önerdi. Kişilerden medet bekler gibi Ecevit'e tel çekti. Çalışma bakanlığına ve mahkemeye başvurdu. Patrona telefon etti. Netice: mürcaat edilen yerler, hepsi aynı kafaların aynı beyni. Yani kendi sınıfının gücünü bırakıp sömüren sınıfın iyniyetine başvurdular. Diğer yanda biz işçiler toplu olarak iki arkadaşımızı üç gün işyerine gücümüzle işe götürdük. Diğer yanda işçi sınıfının gücüne inanan sosyalistler dışarıdan bizim yardımımıza koştular. Bildiri dağıttılar, bizim haklı olduğumuzu ispatlamaya çalıştılar. Bizimle her türlü yardımlaşmayı düşünenlerdi. Fakat bunu duyan, "koluk devrimciliği" yapan sendika ağaları, herhalde devrimcilerin işçilerle bütünleşmesini istemedikleri için dir ki ve patronları daraltmamak için dir ki, hemen havadan sudan bir bildiri dağıttılar. Dışarıda devrimcilerin dağıttıkları bildiri ile hiç alakamız yoktu, egemen sınıflara ve kanunlara saygımız var anlamada...

Bu bizim için güzel bir fırsattı, muhalefet grubunun arasına girerek başımsız patron sendikasını yok etmek imkânı vardı. Muhalefet grubuyla tanıştık. Muhalefet grubunun başkan adayları Bilal idi. Bilal, Oto Metal-İş sendikasını patron sendikası olmaktan kurtaracağını, işçiler için çalışacağını, işçilerin haklarını sonuna kadar arayacağını uzun uzun anlattı. Biz de onun anlattıklarına inandık, desteklemeye karar verdik. Bir hafta sonra toplanarak genel kurulda nasıl davranacağımızı kararlaştıracaktık. Toplantı yerini ve zamanını bize sonra bildirecektiler. Bir hafta boyunca hergün Bilal'ın haberini bekledik. Ama boşuna beklemişiz haber gelmedi. Ben bu işten umudu kesmiştim. Ertesi hafta bir haber geldi, bize Bilal'ın satıldığını ve bu işten vazgeçtiğini anlattılar.

Bilal satılmıştı, hem de sendika da profesyonel bir göreve onbin lira aylığa ve dayalı döşeli bir apartman katına. Bilal seferyeyle başlattığı bu hareketin sonunda elbetteki mükafatını görecekti. Bizler onu başkan seçtik o da kutsal görevinde şerefiyle çalışarak saygılarını, sevgilerini en güzeline ulaştıracaktı. Bilal bunu yapmadı, namusunu, şerefini sattı. Tüm emekçi sınıfın nefretini kazandı. Ama bu karakterdeki insanlar için şeref değil, işçilerin sırtından kazanılmış paralar gerek.

Bu işe başlamıştık, sonunu getirmek gerekti. Sendikada çalışan ve tüm delegeler tarafından sevilen iyi bir arkadaş vardı. Sendika genel başkanlığına onu teklif ettik. O da kabul etti. Delegelerle yaptığımız görüşmelerden sonra yeni muhalefet grubunu ve yeni seçilecek arkadaşları kararlaştırdık. Genel kurul için muhalefet grubumuz herşeyiyle hazır, kazanılması için hiçbir sebep kalmamıştı.

Burada da patron köpekleri sahneye çıktı. Bu muhalefet grubunun

faaliyetini, kimlerin nerelere seçileceğini efendileri olan Mahmut Bilgiç'e olduğu gibi anlattılar. Biz karar vermiştik ne olursa olsun dönmek yoktu.

O gün geldi, delegeler bir düğün salonunda toplandı. Sadece dört delegesi eksikti. Diğerleri Mahmut Bilgiç'in saltanatına son vermek için hazırды. Herşey iyi başladı, divan he yeti secildi, konuşmalar yapıldı. es-

ki tüzükten bazı maddeler çıkarıldı, yeni maddeler kabul edildi. Sıra başkan seçimine geldi.

Mahmut Bilgiç, divan başkanından söz aldı ve kendisinin başkan olduğu grubunu açıkladı. Sıra bizim guruba gelmişti. Bizim başkan adayımız da divandan söz istedi, tam konuşmaya başlayacağı sırada muhalefet grubunda önemli yer tutan şahıslar, başkan adayının adaylıktan çekilmesini söylediler, ortaklık karıştı, her kafadan sesler yükseldi, sonunda başkan adayımız adaylıktan çekildi.

Neden bizim grubumuz seçimlerden çekilmişti? Çekildi tabii, burada Mahmut'un işçilerin sırtından kazandığı paralar ortaya çıkmıştı. Muhalefet grubunu teşkil eden delegelerin çoğu bu paralar karşısında satılabilecekleri neleri varsa sattılar. Genel kurul sona erdi. İşçilerin baş belası kapitalizmin savunucusu Mahmut Bilgiç yine genel başkanı. Yaptıklarından büyük gurur duyan bir çok delegesi başkanı tebrik ettiler ve ceplerine inen o kirli paralarla, kulaklarına fısıldanan tatlı vaatlerle evlerinin yolunu tuttular.

Bunca uğraş boş gitti. Ben kaybettüğümüz için üzgün değilim. Bir genel kurul sona erdi, bir diğeri başlayacak. Savaşlar kaybedile kaybedile kazanılır. Uğraşların daha çok çeşitli günleri var. Bu uğraşlar her yerde emekçi sınıfın zaferi gerçekleşene kadar devam edecek.

Ve bizlere şunu söylediler: "ben patronla konuşum, bu iki arkadaşın haricinde işçi atmayacak ve patronunkararı, sözü kesindir." Bizse iki arkadaş sendikada organizatör olarak çalıştığımızı dedik. Bizleri aldatmaya çalıştılar, tabii buna inanmadık. Ama dinlemekten başka yapacak bir şey yoktu. Patronların iyi insan olduğunu durmadan tekrarlamamızın sonunda aradan üç gün geçmeden patronların beçerikliğini yapan kolluk kuvvetlerini ve jandarmayı fabrikaya yığdılar. Jandarmamızın baskısı sayesinde yedi arkadaşımızı daha işten attılar. Sebep sorduğumuzda aynı lâf, "iş aktiniz feshedilmiştir".

Sendikamızın tekrar pasifliği ortaya çıktı. Kendi sınıfının çıkarımları için uğraşmayıp, şahsi koltuklarının sağlamlaşmasını düşünüyorlar. Ama düşünmüyorlar ki, kendi yenilmelerinin sebeplerini hazırlamakta. Tarihi göstermiştir ki, yanlışların yıkılması mutlaka olacaktır. Devrimcilerin ve işçi sınıfının gücünü inkâr eden, işçilere doğruları söylemekten korkan, işçi sınıfının kurtuluşunu sosyal demokrat kuyruğuna takmak isteyen hangi kuruluş, hangi örgüt olursa olsun mutlaka bir gün hesap verecektir.

Ecevit'ten-patrondan medet bekleyen ağalarımız, on gün sonra arkadaşlarımızın daha atıldığını görünce işçiler önünde kıvrılmaya başladılar. Bölge Çalışma'da yetki de alamadılar. Tekrar iş işçilere kaldı. Toplu olarak sekizde işe girmeden sekiz servis otobüsü ile Bölge Çalışma'ya gidip yetkiyi aldık. Fakat bu da yetmedi. 5. İş Mahkemesi yetkiyi verdiği halde, 2. İş Mahkemesi yetkiyi bozup Metal-İş'e verdi. Bunları yazmamdaki gayem, patronlarla kanunların birbirine sıkı sıkıya bağlı olduğunu açıklamaktır.

Bu azınlık sömürü mekanizmasının karşısında devrimci geçinen örgütlerin dağınlığının güçlü olan işçi sınıfının gücünü parçaladığı ortada. Bununla birlikte uygulanan yanlış teori ve pratik, güçlü emekçinin üstündeki güçsüz azınlığın tahakkümünü getirmektedir.

Kanunların da bize baskı aracı olduğunu gören biz Altış işçileri kendi haklı davamızı gücümüzle alacağımıza inanarak fabrikada üretimi durdurup dışarıda boykot yaptık. Fakat a

cı taraf, devrimci sendika bize birçadır dahi vermekten korkup yanımıza gelmeyi sakıncalı gördü. Ve sendikaya gitmemizi dahi normal karşılamadı. Yani bizim haklılığımızı ya inanmıyor, ya da patronların haklı olduğunu inanıyor. Yani egemen sınıflardan mı yoksa işçiden yana mı olduğunu anlamak mümkün olmuyor.

Direnimimizden üç gün sonra patron bize şu öneriyi getirdi: Bir sendika bizi sendikayı istemeyin, sizin her istediğinizi yani ekonomik talebinizi kabul eder, çıkan arkadaşlarınızı geri alır, noterde senet yapar, sizi çıkartmıyacağıma dair söz veririm... Bizler patronun bu sahte tavizine inanmıyarak devrimci sendika çatısı altında toplanmayı kararlaştırdık ve patronun teklifini reddettik.

Biz grev yerinde mücadelemizi sürdürürken merkezden gelen bir yönetici heyet, kaymakam ve patronla anlaşma masasına oturup bizden habersiz anlaşmayı imzalayıp karara bağlayıyorlar. Anlaşma şöyle: İşyerinde Maden-İş'in tanınması, çıkarılan 17 arkadaşın patron istediği 5 kişiyi işe alması ve 3 lira ücretle zam kararı.

Bizleri sendikada toplayıp anlaşma yaptıklarını açıkladılar. Ve bu bir başarı olarak bize yutturmaya çalıştılar. Sıkıyönetimin gelebileceğinden bahsedip "direnimin bir an önce sona ermesini" söylediler. İşçi hareketinin haklı davasını sıkıyönetimle korkutup pasifletirmeye çalışmak tadırlar. Sıkıyönetim, egemen sınıfların, emekçi halkın üstünde baskı aracı olduğu müddetçe, biz emekçiler haklarımızı istediğimiz zaman, burjuvalar, sıkıyönetim ilân ederler. Biz sessiz köle olduğumuz zaman sıkıyönetimi kaldırıyorlar. Peki sorulmuş, devrimci örgütlerin, sendikaların görevi nedir? Bizze açıklansa da biz de sessiz sedsız patronlara kul köle olmayı kabul edelim. Bu sıkıyönetimin nasıl kalkacağını sorduğumuzda "devrimci" sendika ağamız şöyle cevap verdi: "Biz aklıllı devrimciyiz". Herhalde bu sözü Ecevit'in patronların akıllı dostu olduğundan almıştır. İşte görülüyor, onlar burjuva çıkarlarını düşünüyorlar, sınıfımızın kaynaşması için değil, kapitalist düzende makam ve mevki için çalışıyorlar.

Altaş'lı bir işçi

CHP Kapitalizme ve Tekellere karşı değildir!

burjuva partilerinden özellikle AP'den daha ciddi bir planlama anlayışı olacaktır. Yapılan planların çok daha gerçekçi ve uygulanabilir olmasına, mevcut kaynakların gereksiz yere çarçur edilmemesine özel bir dikkat gösterecektir.

Özetlersek;

CHP'nin "ekonomik düzen değişikliği" olarak ileri sürdükleri olsa olsa tekellerin yeniden düzenlenmesidir. CHP bu düzenleme içinde sınıf çelişkilerini yumuşatmaya çalışıyor, tekellerin gelişiminin kitleler üzerinde yarattığı etkilerin sivri ucunu yontmaya çalışıyor. Orta ve küçük sermayeyi tekellerin gelişim karşısında çeşitli tedbirler alarak korumak istemesinin asıl nedeni de budur. CHP'nin diğer bir burjuva partisi AP ile olan farkı sosyalistlerin görüşleriyle olan farkla kıyaslandığında hemen hemen yok denecek kadar azdır. O kadar ki, böyle geniş bir kıyaslama yapıldığında AP'nin ekonomik görüşleri ile CHP'ninki çakışır.

SOSYALİSTLER, CHP İKTİDARA GELDİĞİNDE ONUN EKONOMİK UYGULAMALARI KARŞISINDA NASIL TAVIR ALMALI.

CHP ekonomik programında iktidara geldiğinde ücretleri, taban fiyatlarını yükselttiğini, bütün kaynakları sanayileşmeye yönelttiğini, bütünüyle sanayileşmeye yönelttiğini, bütünüyle sanayileşmeye yönelttiğini belirtiyor. Aynı zamanda, Toprak, kooperatifleşmeyle birlikte tarım kesimindeki emekçilerin hayat düzeyinde belli bir iyileşmeyi düşünmektedir. Orman köylüleri ve güney sınır boylarında kaçakçılık yapan emekçilerin lehlerinde tedbirler alacağını belirtiyor. Şüphesiz ki bunlar sosyalizm karşılarında bu anlamda yetersizliği üzerinde dur

maya gerek bile görmüyoruz- düşünce olarak iyi şeylerdir. Ama toplumsal olaylar belli kanunlar tarafından yönetilmekte, günümüzde de toplumsal olaylara damgasını sınıf mücadelesi vurmaktadır. "İyi niyet" toplumsal gelişim sürecine bilimsel yönetilen toplumsal gelişim sürecine bu kanunlara uygun yöntemlerle etki edilmediği sürece geçerli kalır. CHP ekonomik düzeyde işçi sınıfı ve emekçilerin yaşantısında elle tutulur belli bir iyileşme yapamayacaktır, çünkü, ne üretici güçlerin gelişimine ayak bağı olan

tekelliliği, geri üretim ilişkilerini görmüştür, ne de, bunları tamamen tasfiyeye yönelik etkin tedbirler almayı düşünmektedir. CHP ne kadar isterse istesin -ki bu iktidar döneminde de görüldü- tekellerin yapıda düzenleme yapmakla kendisini sınırladığı için emekçilerin hayatında belli bir iyileşmeyi gerçekleştiremez. Bu yöne yönelik çabaları engellenecek, güdük kalacaktır. Hastalık, insanların özellikle tekellerin veya hükümetlerin "iyi niyet" yoksunluğundan değil, maddi üretim ilişkilerinden ileri gelmektedir. CHP'nin emekçiler lehine görülen ekonomik politikası, hastalığın radikal tedavisi ne yönelmediğinden, onun yerine belirtilen ile uğraştığından sonuç olarak emekçilerin geniş kitlelerin gözünde iflas edecektir. Sınıf mücadelesinin sert kayalarında bu "iyi niyet" gösterisi, başını kayalara çarpa çarpa parçalanacaktır...

CHP kendisini Türkiye sol hareketinin tek temsilcisi olarak göstermekte, AP, MHP gibi faşist partiler de onu "komünist" olarak lanse etmektedir. Sosyalist hareketin içindeki unsurlar bunu iyi değerlendireceklerdir. CHP iktidarında emekçilerin, geniş kitlelerin gözünde iflas eden bütün

"sol" olmamalıdır. Gelecek için böyle kara bir lekenin kalmaması, sosyalizmin sosyal - demokrasi'ye karşı bağımsız çizgisini vurgulamaktan, emekçilere sosyal-demokrasi'yi olduğu gibi, bütün yönleriyle tanıtmaktan geçer. Son faşist tırmanış karşısında sosyalistlerin öncülüğünde kitlelerin direnmelerinin ortaya çıkması, yerine CHP ve Ecevit'in "sol" adına tek engelleyici güç olarak görünmesi, gelecekte gerçek solu bekleyen bu tehlikeyi daha da arttırıyor.

Sosyalistler, emekçilerin yaşantılarında belli bir iyileşme vaat eden CHP'nin her türlü girişiminin yanında olacak, bu girişimlerin gerici tarafından geçersiz kılınmaması için var güçleriyle çaba sarf edeceklerdir. Ama bütün bu girişimlerin amacını, yetersizliğini emekçilere gösterecek, gerçek kurtuluşun işçi sınıfının öncülüğünde inşa edilecek sosyalizmde olduğunu vurgulayacaktır. Anti-tekelleri, anti-emperyalist, her türlü geri üretim ilişkilerine karşı ve rilecek olan halk devrimi bu yolda ilk ve tarihi anlamda büyük bir adımdır. Böyle bir devrimin üzerinde kapitalizm tamamen tasfiye edilerek sosyalizmin inşasına geçilecektir. CHP'nin şimdiki tabanı geniş emekçi yığınların, küçük-burjuvazinin, ezilen köylü kitlelerin kurtuluşu buradadır, bu süreç içindedir. Her sosyalist CHP'nin tabanında çağrıda bulunarak; burjuvazi ile olan işbirliğini parçalamalarını, sosyalistlerle elbirliğine girmelerini, toplumsal mücadelenin "iyi niyetten" çok öte sert, amansız olduğunu emekçi kitlelerin yaşantısındaki gerçek iyileştirici dönüşümlere, ancak anti-tekelleri köklü dönüşümlerle varılabileceğini söyleyecektir.

anarko sendikalizm üzerine

"...çünkü onlar, bunları kabul ederlerse, kendi sendikalarındaki işçiler de, toplu sözleşme görüşmelerine katılmak, kendi temsilcilerini ve yöneticilerini seçmek isteyeceklerdir."

Ve nihayet 23 Şubat 1976 tarihli 4. sayıda şöyle diyorlar:

"İşçileri toplu halde tam bir birlik içinde görmek patronu korkutuyor. Patron sendika yöneticilerini ve temsilcilerini satın alma denemelerine girişemiyor."

Ve aynı sayı aynı yazıda biraz sonra;

"biz, işçilerin sendikalarda, sendika yöneticilerine güvenmedikleri bir sendika anlayışını yanlış görüyoruz... İşçiler sendika yöneticilerini en bilgili, en inatçı, mücadelede denenmiş, tecrübeli arkadaşlarının arasından seçerler... İşçilere genel olarak sendika örgütlerine ve yöneticilerine güvensizliği aşılama yapıyoruz. Çünkü gerçekten de en iyi toplu sözleşmeyi işçiler topluca imzalamazlar."

ASİS'in işçilerin topluca görüşmelerine katılma ve sendika yöneticilerinin her 4 yılda bir mutlaka değiştirilmesi ilkelerinde biz örgütü ve önderleri redde kadar gidebilecek temelli yanlışlar görüyoruz." (Altını biz çizdik. Halkın Kurtuluşu s.4)

Evet bir yandan "Elka işçilerinin açtığı patron ve sendikayla aynı masaya oturma" mücadelesinin başarıya ulaşacağına, bir yandan da bunun yanlış olduğunu söyleyeceksin ve sonra her tarafa yaydığın görüşünü değiştirirken hiç kimseye bir şey demeyeceksin.

Görüş değiştireceksin ama tam

iki yüzlü küçük-burjuvalar gibi görüşünü değiştirdiğini bile belli etmeyeceksin. Yanlışın ortaya çıkmasından korkacaksın. Sonra da kalkıp diyeceksin ki ben işçi sınıfının devrimci politikasını savunuyorum. Ve eğer kitleler benim politikamı takip ederse kurtuluşlarını gerçekleştireceklerdir.

Kitleleri siz bu iki yüzlü politikanızla devrime değil ama karşı devrime götürmek isteyebilirsiniz; ve zaten anti-komünizm yolunda başarı (!) ile mesafe katıyorsunuzuz.

Yazımızı bitirmeden önce DİSK yöneticilerinin politikası üzerine de bir kaç sözümüz var.

DİSK yöneticileri Elka grevinde işçileri yalnız bıraktılar. Yanlış bir anlayışın yanlış bir yola sürüklediği işçileri onlar desteklemeye gerek daha da yanlışın içine ittiler. Onlar Mao'cu provokatörlerin propagandasına malzeme hazırladılar. Oysa Elka işçileri işçi sınıfının bir parçasıdır. Elka işçileri bu mücadeleye Cenani Bıçakçı'nın isteğinden değil, patronun zulüm ve sömürsünü iliklerine kadar hissettikleri için girdiler. Patronun azgın sömürsünü azaltabilmek için girdiler. Ama DİSK yöneticileri ne yaptı? İşçi sınıfının diğer üyelerinden toplanan paraları Elka işçilerinden esirgiledi.

ASİS İstanbul şubesinin genel başkanın muhalefetine rağmen hep beraber toplu sözleşmeye oturma kararının yanlış olduğu ve vazgeçilmesi kararından sonra, DİSK yöneticileri o layı kendi reformist politikaları için bir malzeme olarak kullanmaya kalktılar.

Grev yerinde konuşan Maden-İş genel sekreteri Mehmet Ertürk bugün-

ne kadar devrimcilerin ve ileri işçilerin burjuvazinin ağzından çok duydukları karalamalara başvurdu. Meselenin neye yanlış olduğunu koyup, Cenani Bıçakçı'nın ve Mao'cuların tavırlarını teşhir edeceğine öğrenciler hakkında şunları söyledi: "...babasından harçlık alarak yaşamını sürdüren yani işveren nasıl işçileri sömürüyorsa babasını sömürerek devrimcilik yapanlar, işçilerin lideri olmak istemektedirler..." (Bak. İlerici Yurtsever Gençlik s.9)

Öğrencilerin öncü olmadıkları doğru. Emekçilerin mücadelesinde öncülük sınıf olarak proletaryanın ve örgüt olarak da onun partisine aittir. Fakat işçi sınıfının partisinde işçiler ve sosyalizm mücadelesine baş koymuş aydınlar vs. vardır. Ve parti içinde köken farkına bakılmaz.

Bu yüzden Mehmet Ertürk'ün yukarıdaki ifadesi işçilerin ve gençlerin mücadele yoldaşlığını bozmaya yönelik, burjuvazinin kiralık yazarlarının sabah-akşam yaptıkları bir demagojiden başka bir şey değildir.

"İşçiler kendileri liderdir" derken M. Ertürk'ün liderliğin aynı zamanda siyasi ve örgütsel bir şey olduğunu kavramadığı, Cenani Bıçakçı'nın paraleline düştüğü açık. (Yukarıdaki lafları, altını çizerek yayınlayan öğrencilerin gazetesini "İlerici Yurtsever Gençlik" in tavrını nasıl izah edemeli? Elka işçilerinin mücadelesi uzun bir zamandan beri devam ediyor. Bittirici zaman yapılacak bir değerlendirme bize bir çok değerli özgül deney kazandıracaktır.

Yaşasın Elka işçilerinin mücadelesi! Sosyalist işçiler sendika yönetimine!

**BAĞIMSIZLIK
DEMOKRASI
SOSYALİZM
KAVGASINDA**

**SOSYALİST
GENÇLİK**

1.(18) sayı çıkıyor!

sına sebep olacak olankâr oranını korumak için, yasaların da kendine verdiği hakka dayanarak fabrikaları kapatacak ama hemen yine açacaktır. Böylece uzun süren toplu sözleşme dönemlerinde birikmiş haklarını vermek yerine tazminatlarını ödeyecek, diğer yandan işçi sınıfının mücadelesini kırabilmenin yolunda bulunmuş olacaktırlar. Ve işverenler istediklerini tüm sınıf ve gruplara anlatabilmek için hiçbir fırsatı kaçırmıyor.

Öyle ise arkadaşlar, burjuvazinin işçi sınıfını bağlamak istediği tecrit zincirini kırabilmek için, işçi sınıfının acil demokratik talebi haline gelmiş dayanışma grevi ve genel grev için ve nihayet insanların bütün bu hesapları yapmayacağı, bütün bu cefalara katlanmak zorunda kalmayacağı sömürsüz bir toplum düzeni, sosyalizm için mücadele bayrağını yükseltelim!

Öncü

15 GÜNDE BİR ÇIKAR
Sahibi: Mehmet Kırılı;
Sorumlu Yazı İşleri Md: Ali İhsan Özgür;
Yönetim yeri: Selimpaşa sokak 5/5 Aksaray İst.

200 kuruş
Abone:
6 aylık 25;
1 yıllık 50 lira

SAYI:

6

Dizildiği yer: elektronik dizgi

Basıldığı yer: Özkın mat.

Son baskı tarihi: 30.4 1976

BURJUVAZİ SALDIRIYA HAZIRLANIYOR

İşçi sendikaları, sömürüyü (artı-değeri) sınırlandırabilmek ve böylece biraz daha iyi hayat şartlarına sahip olmak için, işçilerin kendi aralarındaki dayanışma yokluğunun bilincine varmalarıyla meydana gelen örgütlenmelerdir. Ve böyle bir örgütlenmenin varlığı, işverenlerin, işçiler örgütsüz oldukları takdirde onlara hiçbir hak tanımadığının en açık kanıtıdır.

İşveren sendikalarının varlığının esas sebebi de, işçi sendikalarının karşıtı olarak, sömürü oranını (artı-değeri) arttırabilmektir. Öyle ki, kendi aralarındaki rekabetin sonucunda işçilere daha fazla hak vermek zorunda kalmışlardır. Bu rekabeti örgütlenerek belli bir uyum içersinde tutsunlar. Nitekim işveren sendikaları başkanı Halit Narin'in "kararlarımızı dinlemeyip, işçilere istedikleri hakları veren işverenleri iflas ettireceğiz" demesi bunun açıkça ortaya konulmasıdır.

Örgütlenmelerinin diğer bir yararı da, düşmanlarını (yani işçi sınıfını) toplumdaki diğer katman ve gruplardan tecrit edebilmek ve böylece kendilerine daha geniş bir des tek sağlayarak işçilerin sürekliliği olarak aşırı sömürülmesine karşı, seslerini çıkarmalarını engellemek olur. Çünkü toplumdaki burjuvazi ile proletaryanın dışında diğer sınıflar ve katmanlar var ki onların kimin yanında olacağı bazı durumlarda başarının şartı olabiliyor. İşte işverenler (burjuvazi) sömürüyü yüksek oranda tutabilmek, kamuoyunda haklı oldukları kanaatini uyandırabilmek ve dolaysız isteklerini belirleyebilmek için sömürülerinin devamının esas şartı olan devletin dışında örgütlenmek ihtiyacını hissediyorlar.

Nitekim Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu'nun 11. Genel Kurul'u da bir defa daha bu gerçekleri açıkça gözler önüne serdi işçi sınıfının başına yeni nasıl belalar sarılabileceğini açıkça tartışıldığı arena oldu.

Öyle ise tüm işçi arkadaşlar ve sosyalistler, bu konuşmaları ve kararları bilmeli, bunların sınıf mücadelemizin gelişimine, gidisine ne gibi etkileri olacağını tespit edebilmeli ve nihayet tüm burjuvaziyi yere çalmak için, daha doğru söylemek gerekirse -bu yolda - meseleyi nasıl ele almamız gerektiğini bilebilmelidirler. Düşmanını tanımayan bir ordunun, gözü kör ve kara olur.

İŞVERENLER (BURJUVAZİ) NE YAPMAK İSTİYOR ?

11. Genel Kurul'da burjuva aleminin bütün tanınmış simaları birer konuşma yaptılar. Ve onlara ilaveten de işçi toplantılarına ilgi göstermeyen ama işverenlerin toplantılarında her zaman hazır bulunabilecek olan, Başbakan Yardımcısı Turhan Feyzioğlu, Devlet Bakanı Seyfi Uztürk, Kıtıp Düşmanı Millî Eğitim Bakanı A. Naili Erdem, Ulaştırma Bakanı Nahi Mentese, Sosyal Güvenlik Bakanı Mahir Ablum, Diyanet İşleri Başkanı Lütfi Doğan ve diğer senatör ve milletvekilleri katıldılar.

Yani aile tamamladı. Simdi bu ailenin, işçi sınıfı için, "fermanına" geçelim. Ve görelim, o vatanperver (!) işverenlerimiz ne gibi güçlüklerle karşı karşıyalar.

Saygıdeğer işverenlerimizin en çok yakındıkları konu her zamanki ücret artışları. Öyle ki ücret artışları yatırımlarını engellemesine kadar varıyormuş. Ve bu yüzden de memleketimiz kalkınamıyormuş. Üneğin kongrede konuşma yapan Türkiye Sanayi ve İşadamları derneği (TOSIAD) Başkanı Feyyaz Berker şunları söylüyor: "Ücretler ve ödemeler düşsüz artmakta, üretimde verimlilik hızla düşmekte ve fiyat artışları önüne geçilemez zorunluluk olmaktadır." Onun hemen yanında İşveren Sendikaları Konfederasyonu Başkanı Halit Narin de şunları ekliyor: "Grevlerin pek çoğu haklı nedenlerden değil, ideolojik saplantı ve haksız davranışlardan doğmaktadır... İşçi talepleri, iş hayatının tahammülünü aşmıştır."

Bunlar hep aynı teraneler. Gerçek olup olmadıkları artık dost düşman herkes tarafından bilinen şeyler. (ÜNCO'nun daha önceki sayısında işçi ücretlerinin ne durumda olduğu yeteri kadar anlatılmıştı.)

Ama burada bizim için önemli olan, bu eski teranelerin tekrar edilmesideki amacı tekrar etmek pahasına bile olsa bir defa daha göstermek ve bu genel kurul'da eski teranelere eklenen yeni şeyleri ortaya çıkararak yazımızın girişinde kısaca belirttiğimiz sömürü oranının nasıl arttırılmak istendiğini ve kendi aralarındaki rekabeti hangi yollarla engellemek istediklerini açıp, buradan çıkan sonuçları işçilerin hayatına neler getireceğini, mücadelemizin karşısına ne gibi engeller dikceğini ve bu engelleri nasıl aşacağımızı tespit edebilmektir.

İşverenlerin ücret artışlarından bu denli yakınlmaları bize işçi sınıfının haklı mücadelesini kamuoyunda tecrit edemediklerini ve önmümüzdeki dönemde buna çokça ihtiyaçları olacağını gösteriyor. Hele için de yaşadığımız yılın 1976, yani çift rakamla biten yıl olduğunu (çift rakamla biten yıllar Türkiye'de yoğun toplu sözleşme yıllarıdır) ve bu seneye 1000'i aşkın sayıda toplu sözleşme olduğunu düşünürsek -bu durum daha bir anlam kazanıyor. Ve nihayet Berker'in hemen arkasından şu sözleri ilave etmesi şaşırtıcı değildir artık: "Türkiye'de 870 bin sendikalı işçi bulunmaktadır. Tartışmalara konu olan sendikalı işçi sayısı, Türkiye'nin tüm ekonomik faal nüfusu içindeki yeri yüzde 6'dır. Kavga 870 bin sendikalı işçi ile 1000 kadar sanayi işletmesi arasında sürüp gitmektedir."

İşçilerin ekonomik faal nüfus içindeki çerisindeki payı yüzde 6 imiş. Oysa, herkesin bildiği gerçek, kapitalist ekonomide, esas üretimin işçi sınıfı tarafından meydana getirildiğidir. Diğer yandan, yine kendi burjuva istatistikleri bile Türkiye'deki sigortalı işçi sayısının 1,6 milyon olduğunu kabul ediyor. Kaldı ki 1975 nüfus sayımında Türkiye'de işçilerin yaklaşık sayısının tarım proleterleri de dahil olmak üzere 6 milyona yakın olduğunu kabul ediyor. Ve hatta aynı genel kurul'da, Halit Narin "sigortalı işçilerimizin en az üçte ikisini istihdam eden yatırımların yarısını gerçekleştiren, imalat sanayinin hemen hemen tamamını deruhte etmiş olan, Türk Hür Teşebbüsünün yeri ve fonksiyonunu üzerinde tartışmaya pılamaz." diyor. Halbuki işçilerin Türkiye ekonomisi içerisindeki payı bu kadar az ise, Türk hür teşebbüsünün makineleri sihirli değnek ile kendiliğinden mi çalışıyor? Özel sektör ekonomisi içerisindeki payı tartışılmaz ama o özel sektörün tüm üretimini meydana getiren ve fabrika "köleliğine" mahkum edilen işçi sınıfının payı tartışılır. Hatta öylesine tartışılır ki, bunların ekonomide faal nüfus içerisinde payları yüzde 6'dır.

Ama sanki her şeyi kendileri yapıyormuş gibi sesleri hiç kesilmiyor. Öyle ise bu ses kesmek lazım, öyle ise toplumun diğer katları içinde onların yerini küçük göstermek lazım ve böyle olduğu halde fazla hak istediklerini ispatlamak lazım. İşte Narin ile Berker'in söyledikleri bu yüzden çelişiyor. Çünkü işçi sınıfının payını küçük gösteren yim derken, sermayenin de payı küçük gösterilirse o zaman onun da bu kadar "feryat" etmesi hoş karşılanmaz. Ve Halit Narin hemen bu açığı kapatmak için ortaya atılıyor ve aklı sıra Berker'in söylediklerini tanımlaması oluyor. Ama biz Berker'in söyledikleri üzerinde biraz daha duralım.

Berker 870 bin sendikalı işçi olduğunu söylüyor. Ve böylece bir yandan burjuva sınıfının haklı çıkarmak istedikleri diğer yandan onun zalimliğini, gaddarlığını da ortaya koymuş oluyor. Çünkü resmi istatistikler sigortalı işçi sayısını 1,6 milyon olarak gösteriyor. Bu demek ki Türkiye'de sigortalı işçilerin 800 binini yarı sendikasız. Ve burjuva kamuvarları her işçinin "özgür"ce sen-

dikaya girmeye hakkı olduğunu kabul ettiğine göre bu işçiler herhalde kendileri sendikalara girmek istemiyorlar. (!?) Ve bu sorunun cevabını hergün yaşadığımız hayat tekrar tekrar veriyor. Ve hergün gözlerimiz yasal hakları olan sendikalaşmak istemeleri yüzünden yüzlerce işçinin işsiz bırakıldığına, açlığa mahkum edildiğini görüyor.

Öyle ise bunca yalana ve demagojiye niye başvuruyor Berker? Daha önce de söylemiş olduğumuz gibi işçi sınıfının haklı mücadelesini tecrit edebilmek onları en azgınca sömürmeyi haklı gösterebilmek ve sonucunu ve en önemli olarak da toplu sözleşmelerin yoğun olduğu bu yıl işçilerin ekonomik mücadelesini her türlü baskı ve zorbalıkla bastırabilme yi mesru gösterebilmek için. Yani toplu sözleşmede bulunan işçilerin üzerine copla, dipçikle ve panzerle yürümeyi haklı gösterebilmek için. (Seydişehir ve TARIŞ örnekleri ve daha yüzlerce örnek hatırladadır) Bu söylediklerimizden ÜNCO'nun 1. sayısında "Sendikal Mücadele'de Faşist Baskılar" başlıklı yazıda da belirtildiği gibi, önmümüzdeki dönemde sendikal mücadelesinin karşısına daha azgınca bir terörü koyacağını tespit etmemiz mümkün. Bu noktanın altını çizelim ve işverenlerin taleplerini yorumlamaya devam edelim.

İşveren sendikalarının örgütlenmesinin nedenlerinden birinin de aralarındaki rekabeti "uyum" halinde tutabilmek ve böylece de karşılardaki sınıfa (işçi sınıfı) karşı daha açık ve amansız saldırıya geçebilmek olduğu belirttik. Nitekim İşveren Sendikaları Genel Kurul'undaki tartışmaların durumu bu rekabet seviyesinin ne alemde olduğunu göstermektedir. Burjuvazinin içinde, gelişmesinin her döneminde rekabet var olmuştur. Emperyalizm (Kapitalizmin son aşaması) var olduğu günümüz şartlarında bu rekabet elbette ki serbest rekabet değildir. Burjuvazi içerisindeki gruplaşma ve çelişkiler günümüz-kapitalist-emperyalist toplumlarında daha da belirgindir ve krizleşmiştir. Emperyalizme bağlı olan ülkemiz de, bu gerçeğe istisna teşkil etmez. Türkiye'de finans-kapital adı verilen burjuva zümresi hakim durumdadır. Kapitalist ekonominin daha rahat olduğu dönemlerde işçi sınıfından sızdırılan artı-değerin paylaşılması için kavga daha "uyum" içerisinde. Ekonomik krizin derinleştiği dönemlerde bu kavga daha ön plana çıkar ki, faşizmin objektif temellerinden bir tanesi de budur.

11. Genel Kurul'a bu açıdan bakışımızda kendi aralarındaki çelişkileri nispeten daha "uyum" içerisinde olduğunu görüyoruz. Bunu söylemek tabii ki emperyalizmin krizlerle boğulduğu günümüz dünya şartlarında, kapitalist ekonomi için istikrar yollarının açıldığını söylemek demek değildir. Ama burjuvazinin krizleri atlatabilmek için "yeni yollar" aradığını gösterilebilmiştir. (Nitekim Türkiye'de en güçlü finans grupları Koc ve Sabancı'nın anlaşabilmeleri de bunun diğer bir kanıtıdır. Bu "yeni yollar" günümüz Türkiye'sinde ne olduğu ÜNCO'nun orta sayılarında incelenmektedir. Bu yüzden biz sadece dikkat çekmekle yetinmiyoruz. Ve nihayet AET ile olan ilişkilerimizi rekabet gücü olabilecek bir sanayi ve teknoloji istediği de gözönüne alırsak Ertuğrul Sosyal'in MC'ye katılma protokolü imzalamadığı için niye kızdığı anlaşılır.

Evet AET ile olan ilişkiler artık daha yoğun teknoloji istiyor. Rekabet herşeye rağmen belirleyici oluyor. İşte bu yüzden ki Berker, "Verimlilik düşmesi ile yatırım kaynakları etkilermekte ve 'işçi-yoğun' yerine 'sermaye-yoğun' yatırımlara geçişmek zorunda olmaktadır." demektedir. "Sermaye-yoğun"dan kasıt teknolojinin daha fazla miktarda kullanılıp işçi sayısının azaltılmasıdır. Ama o zaman da zaten 3 milyona varan işsiz sayısına yenileri eklenerek ki, bu da işçi sınıfının mücadelesini hızlandıracak bir etken olmayacak mı? Kurul'da konuşan ve efen-

dilerini kızdıran Feyzioğlu'na onu belirtiyor: "Bazı işverenlerin işçi yerine makineleri tercih etmeleri dü gündür. 150 işçi dışarıda kalmış o makinede işveren kâr etse de o kâr sonunda ona kalmaz. Sosyal patlama olur."

Ama saygıdeğer işverenlerimiz bu konuda pek Feyzioğlu gibi düşünmüyorlar. Bunların başında da Vehbi Koc geliyor. Nitekim Koc'un Arçelik üzerine düşündükleri hiç de Feyzioğlu gibi değil. İstanbul Arçelik Fabrikasında 2500-3000 civarında işçi çalışmaktadır. Daha önce tek olan bu fabrikanın bir diğeri Eskişehir'e yapıldı. Ve Eskişehir'e yapılan bu fabrika'da 500'ün üzerinde işçi çalışmasına rağmen yapılan üretim hemen diğerine yakın. Yani daha yoğun teknoloji kullanılmıyor. Diğer bir deyişle "sermaye-yoğun" yatırım. Görüldüğü gibi bu durum gerçekten işsiz sayısını çoğaltıp kapitalizmin krizini şiddetlendirecek tir.

"Sermaye-yoğun" yatırımların diğer bir yönü de adından da belli olduğu gibi fazla sermayeye ihtiyaç duymasıdır. Sermaye birikiminin zaten zayıf olduğu Türkiye'de bu nasıl sağlanacak? Bunun çözüm yolunun esasları -değer oranının (sömürünün) arttırılabilesidir. Ama işçi sınıfı örgütlü olabildiği ölçüde kâr ve canını pahasına verdiği mücadele ile bir takım hakları zorla almaktadır. Onun bu anlamdaki ekonomik örgütlenmesi tamamen yok edilemez ama yozlaştırılabilir. (veya hiç değilse daha "uslu" bir hale getirilebilir). Bugünün Türkiye'sinde gerçekten devrimci, gerçekten sınıf sendikacılığı yoktur. Ama DISK yöneticileri "devrimci" olarak oldukça yaygara koparmakta ve sarı sendikalarla yarışma ve "devrimciliğini" ispatlama uğruna bir takım mücadelelere girmek zorunluluğunu duymaktadırlar. Öyle ise bu dürtü, yani rekabet dürtüsü ortadan kaldırılabilir. Ve dikkat ettiğimizde son zamanların işverenleri tarafından en çok yakınılan olgusu sendikalar arası rekabet oluyor. Genel Kurulda da bu mesele baş köşeye oturmaktan geri durmadı.

"Ülke ekonomisinin en önemli sorununu işçi-işveren ilişkilerinin düzeltilmesidir. Toplu sözleşme süresinin barış dönemi olma ilkesi artık sözde kalmıştır. Sendikalar arası rekabet hat safhaya gelmiştir. Parasal konularda işçiye hoş görünmek yarışında olan sendikalar, giderek yasa dışı eylem ve grevlerle çok aşırı biçimlerde rekabet içersine girmişlerdir." (S. Sabancı Pazarlama Gazetesi Nisan Sayısı-altını biz çizdik)

Görülüyor ki Üstad V. Koc ile konuşuktan sonra daha da akıllanan akıllı işverenimiz Sabancı yukarıda söylediğimiz gerçeği tespit edebilmiş. Ve işçi sınıfının bugün daha rahat sömürülmesini sağlayabilmek için de rekabetin ortadan kaldırılmasını yani tek konfederasyonu talep ediyor. Böylelikle kâr oranı artacak, sermayeleri çoğalacaktır.

Genel Kurul'da önemle ele alınan konulardan bir diğeri de fabrika kapatmaları ve kıdem tazminatı üzerine idi. Bu konuda şunları söylüyordu Berker: "Kıdem tazminatlarına aygılaması hem kârı hem de hür teşebbüs işletmelerini iflasa sürükleyecektir. Bu işe Türk ekonomisinin iflasıdır." ve bu da, son günlerde yoğunlaşan fabrika kapatmalarını nazır gösterilmesinin dolambaçlı yolu değil de nedir?

Sonuç olarak görüyoruz ki sermaye, tek bir şey istiyor: KAR. DAHA FAZLA KAR.

İşte bu yüzden ki, bu gözü dönmüş canavar işçi sınıfının ekonomik mücadelesinin bile karşısına terör koyabilmekte, bunun planlarını yapabilmekte, terörünü mesru kılabilmek için de işçi sınıfının üretimde ki payını, küçük göstermekte, gireceği AET için daha fazla sermaye birikimi yapmak istenmekte, bunun sonucu "yeni yol"lara yöneltilmektedir. Diğer yandan önmümüzdeki dönemde bir -ferce işçinin işsiz, aç, sefil kalma-